

ADRENALIN

DSŠ
sv. Cirila
in Metoda
š. l. 2020/21

Kazalo

Rešimo naš gozdiček	5
Salviamo il nostro bosco	7
Primorski dnevnik	9
Naravoslovje	13
Črni plamen: požig Narodnega doma v Trstu	14
Izseljenišтво: družinske zgodbe	16
Poesie	27
Moj odnos do slovenščine	29
Neizbrisen spomin	31
Jeziki štejejo	34
Moje nadaljnje šolanje in poklicni načrti	35
Mondo gigante	38
Moj kotiček srca v Sloveniji	40
Moj kraj	42
Klassenfahrt nach Berlin	44
Ustvarjalni prispevki	45
Likovni in umetniški prispevki	52

Izdelek na naslovnici:

Ajda Korošič, 3. r

Rešimo naš gozdiček

PISMO ŽUPANU OBČINE TRST

Spoštovani g. Roberto Dipiazza,

smo učenci 3. razreda Prvostopenjske državne srednje šole s slovenskim učnim jezikom sv. Cirila in Metoda na Katinari in Vam pišemo, da bi Vam obrazložili, zakaj bi gradnja štirinadstropne garažne hiše ne bila primerna na mestu gozdička, ki se nahaja za našo šolo.

Obračamo se na Vas z namenom, da vam obrazložimo, kako je za nas pomemben ta gozd, saj se nekateri učenci po pouku zbiramo in sprehajamo prav pod temi stoletnimi bori. To nas umirja in zabavamo se, ko smo skupaj v takem prostoru, ki je odmaknjen od prometa, v zelenju. Tam dihamo drugačen zrak in čutimo vonj po travi in mahu ter od dežja mokrih deblih. Vstopiti moraš vanj in ostati nekaj časa v tišini, spoštljivo objeti drevesa ter poslušati njihove glasove. Za naše prednike in za vsa starodavna ljudstva našega sveta so bila drevesa sveta, posvečena, zato se nam ne zdi prav dobra zamisel, da bi jih mi sedaj uničili.

Biti obdani z zelenjem ali sprehajati se po gozdu, blagodejno vpliva na sprostitev naših misli in koristi zdravju, ker drevesa, predvsem bori, izločajo svoja eterična olja, ki so koristna za naš imunski sistem in čistijo škodljive snovi, ki so v zraku in so ta za nas škodljiva. Drevesa nam torej pomagajo in kako jim mi poplačamo? Tako da jih uničujemo?

Z vseh oken naše šole, ki so obrnjene na jug, lahko občudujemo lepoto narave, ki nas obdaja, in njihove temnozeleno krošnje, ki se dvigajo k soncu. Zelena barva nas pomirja in sprosti, vrača nam dobro razpoloženje in nam pomaga, da se zberemo, pomembno pa je predvsem to, da drevesa stalno osvežujejo zrak.

Odmore preživljamo na šolskem dvorišču in na vrtu, zato da se predihamo, in ob lepem vremenu imamo celo pouk na odprtem prostoru. Na šoli vsako leto posadimo novo sadno drevo, ki ga sami tudi negujemo. Tako bomo lahko 21. novembra radostno praznovali Svetovni dan dreves.

Radi bi vas spomnili, kako so gozdovi pomembni za vse nas. Ta gozdiček je eden od redkih krajev na Katinari, kjer se lahko zabavamo in uživamo v miru. Koristen je za vse krajanje. Z njegove južne te točke je lep razgled na Dolino Glinščice in Trst. Lepo bi bilo, če bi gozdiček spremenili v park, kjer bi lahko bolniki med dolgim čakanjem, zdravstveno osebje kot tudi domačini, družine z otroki ali s štirinožnimi prijatelji sprehajali in igrali.

Blizu gozdička je dvojje otroških jasli, tiste občinske se imenujejo Bosco Magico (slovensko Čarobni gozd) prav zaradi tega, ker se nagajajo blizu tega gozdička. Če bi se začela gradbena dela, bi bili otroci razdraženi od kopačev in pnevmatskih klad-

iv in tudi mi se ne bi mogli učiti in vzgajati naših novih rodov.

Z gradnjo visoke večnadstropne stavbe pred našim dvoriščem in vrtom, ne bomo imeli več sonca in dovolj vitamina D, ki krepi naš imunski sistem in nas brani pred virusi. Ta vitamin je toliko bolj potreben malčkom v jaslih, ki morajo še rasti in se razvijati.

Katinarski gozdiček opazimo že v daljavi z novega krožišča in Ulice Forlanini, in tvori nekak naravni okvir dvema zgodovinskima stavbama, to sta naša šola (iz l. 1880) in katinarska cerkev (iz l. 1783).

Med sprehodi smo opazili, da imajo v tem gozdu svoje domove tudi mnoge živali, kot npr. ptice, veverice, krti, zajci, rovke, da ne govorimo o žuželkah, ki so našle svoje zatočišče v visoki travi

Sedaj smo v zahtevni svetovni zdravstveni pandemiji tudi zaradi onesnaževanja. Ti bori ZDRAVIJO NAŠA PLJUČA! Med karanteno so nam vsi vrtički ali zeleno okolje pomagali preživeti ta čas. Imeti v bližini gozdiček je nekaj dragocenega. Če bomo uničili gozd, bomo uničili tudi domove živali, ki v njem prebivajo in imeli bomo imeli rano v srcu, ki je nihče več ne bo mogel pozdraviti. Cenjeni g. župan, prosimo Vas, pomagate nam rešiti naš gozdiček!

Zahvaljujemo se Vam za pozornost in prejmite prisrčne pozdrave od vseh nas in naših učiteljic.

Na Katinari, 19. 11. 2020

KATINARA - OŠ Frana Milčinskega in NSŠ Sv. Cirila in Metoda

»Borovcev ne damo!«

Na drevesa so pripeli dvojezične misli in trakove – Nočejo, da bi občina dala posekati gozdič za ureditev garažne hiše

in podrastju. Če se bo to uresničilo, bodo posledice katastrofalne!

Mi protestiramo tudi v imenu teh živali in tistih otrok, ki se še niso rodili, ker bi lahko živeli blizu gozda in se igrali daleč stran od prometa. Lepo je, da drevesa rastejo med tolikimi stavbami. Gozd predstavlja simbol življenja, je mali svet in dragocen ekosistem, ki ga ne smemo uničiti.

Zamislite si, kaj bi za vedno uničili in koliko let potrebuje drevo, da zraste tako visoko, in koliko let bi za to potreboval ves gozd! Res je žalostno in pusto živeti v sivem zabetoniranem okolju, z gostim prometom.

Jakob Bremec, Matilde Cocoluto, Ilenia Dažžara, Marco Giacomini, Teodora Korošec, Sebastiano Lovrecic, Petra Milošević, Marco Palažžolo, Ema Petejan, Thomas Richter, Matija Roncelli, Camilla Rosa Faužžza, Petra Štrajn, Pamela Zammattio

Učiteljice: *Silvana Glavic, Elizabeta Kraljič, Kristina Kovačič*

Salviamo il nostro bosco

LETTERA AL SINDACO DI TRIESTE

Egregio sig. Sindaco,

siamo gli alunni della 3a classe della Scuola secondaria statale di primo grado SS Cirillo e Metodio con lingua d'insegnamento slovena / Prvostopenjska državna srednja šola sv. Cirila in Metoda s slovenskim učnim jezikom di Cattinara e le scriviamo per spiegarle perché non sarebbe opportuno costruire un parcheggio di quattro piani nel boschetto che sta dietro alla nostra scuola.

Ci rivolgiamo a Lei con lo scopo di farle capire che il boschetto ha una grande importanza anche per noi ragazzi; infatti a volte dopo le lezioni andiamo a fare una passeggiata proprio sotto questi pini secolari. Questo ci rilassa e ci diverte a stare tutti assieme in un luogo senza traffico, nel verde. Lì respiriamo un'altra aria, sentiamo l'odore dell'erba, del muschio o dei tronchi freschi bagnati dalla pioggia. Bisogna andarci e provare a stare in silenzio, abbracciarli ed ascoltare le loro voci. Per i nostri avi e per tutte le popolazioni antiche del nostro pianeta gli alberi erano sacri. Per questo non ci sembra una grande idea distruggerli.

Essere circondati solo dal verde o fare un "bagno nel bosco" rilassa la mente e fa bene alla salute perché gli alberi, e soprattutto i pini, rilasciano degli olii essenziali benefici per il nostro sistema immu-

nitario e depurano l'aria da tossine a noi nocive. Gli alberi ci aiutano e noi, come li ripaghiamo? Distruggendoli?

Da tutte le finestre delle nostre classi, che sono rivolte a sud, possiamo ammirare la bellezza della natura che ci circonda e le magnifiche chiome verde scuro dei pini che salgono fino al sole. Il verde ci tranquillizza e rilassa, ci porta il buon umore e ci aiuta a concentrarci meglio durante le lezioni, ma soprattutto rende l'aria più fresca. Durante la ricreazione andiamo nel giardino della scuola per respirare un po' di aria fresca e durante la bella stagione facciamo le lezioni all'aperto. Nel nostro giardino ogni anno piantiamo un albero da frutto, che curiamo da soli, e il 21 novembre festeggeremo la Giornata

nazionale dell'albero.

Vorremo ricordarle quanto i boschi siano importanti per tutti noi. Questo bosco è uno dei pochi spazi verdi a Cattinara dove ci divertiamo godiamo della pace del bosco. Il boschetto è utile per tutta la cittadinanza. Da questo punto c'è un bel panorama sulla Val Rosandra e su Trieste e sarebbe molto meglio se il boschetto diventasse parco, dove potrebbero passeggiare i pazienti durante le lunghe attese, i medici e gli infermieri, le persone che stanno male,

le famiglie con bambini o con gli amici a quattro zampe e tutti gli abitanti della zona.

Ai confini della pineta ci sono due asili nido, uno è comunale che si chiama “Il bosco magico” proprio perché ha la fortuna di essere vicino a questo bosco.

Se i lavori iniziassero i bambini non troverebbero pace e tranquillità per riposare e anche noi, che studiamo e ci educiamo, saremmo disturbati dal rumore dagli escavatori e dei martelli pneumatici. Con tutto il rispetto costruire un parcheggio al posto di una pineta centenaria sarebbe un grande, enorme errore.

Con un edificio molto alto davanti il nostro giardino non avremo neanche il sole e la vitamina D che serve a rinforzare le ossa, combatte il virus e tanto più servirà ai bambini del asilo nido che devono crescere.

Il nostro bosco si intravede già da lontano, dalla nuova rotonda alla fine di via Forlanini, e forma una cornice naturale a due edifici storici di Cattinara: la nostra scuola (del 1880), l'antica chiesa e la parrocchia (del 1783).

Oltre agli alberi nel bosco trovano rifugio anche gli animali, come ad esempio uccellini, scoiattoli, talpe, lepri, topolini di campagna per non parlare degli insetti che hanno trovato casa nell'erba alta e nel sottobosco, che abbiamo visto durante le nostre passeggiate. Se questo avverrà sarà una catastrofe!

Noi protestiamo anche a nome di questi poveri animali e per i bambini non ancora nati perché potrebbero vivere vicino ad un boschetto e giocare tra il verde. E' bello avere tanti alberi in mezzo a tanti edifici. Il bosco rappresenta il simbolo di vita, un piccolo mondo, un prezioso ecosistema che non va distrutto.

Provi a pensare cosa verrebbe distrutto per sempre e quanto ci mette un albero a crescere, figurarsi quanto ci mette un bosco intero! E' veramente mol-

to triste e brutto vivere in una zona grigia, con tanto traffico e tutta di cemento.

In questo periodo siamo in una pandemia sanitaria molto difficile anche per colpa dell'inquinamento. Questi pini CURANO I NOSTRI POLMONI! Durante la quarantena ogni piccolo giardino o spazio verde ci aiutava a sopportare meglio questo periodo così difficile. Avere vicino un piccolo bosco è una cosa molto preziosa. Se si distruggerà il bosco, si distruggeranno anche la case degli animali che ci vivono, ma ci verrà fatto un buco nel cuore che niente potrà riempirlo.

Gentile sig. Sindaco ci aiuti a salvare il nostro bosco!

Grazie per l'attenzione e cordiali saluti da tutti noi e dalle nostre insegnanti.

Cattinara, 19/11/2020

Jakob Bremec, Matilde Coccoluto, Ilenia Dazžara, Marco Giacomini, Teodora Korošec, Sebastiano Lovrecic, Petra Milošević, Marco Palazzolo, Ema Petejan, Thomas Richter, Matija Roncelli, Camilla Rosa Faužza, Petra Štrajn, Pamela Zammattio

Le insegnanti: *Silvana Glavic, Elizabeta Kraljič, Kristina Kovačič*

Primorski dnevnik

UČENCI UČENCEM: petošolci OŠ Frana Milčinskega intervjuvajo drugošolce Prvostopenjske srednje šole sv. Cirila in Metoda na Katinari

Ker letos ne moremo prirediti dneva odprtih vrat v živo, smo zaprosili učence 5. razreda, naj sestavijo in pošljejo svoja vprašanja, tako da lahko iz prve roke izvejo, kako se imamo na naši šoli, kaj se v njej dogaja, kako se v njej učimo, družimo in počutimo.

Kaj je glavna razlika med 5. razredom osnovne šole in 1. razredom srednje šole? (Evan)

Razlika je ta, da se spremeni način učenja, da se moraš zresniti in da dobiš več nalog. (Lorenzo)

Ali imate lepo urejeno knjižnico in koliko knjig približno vsebuje? (Petra)

Knjižnica je lepo urejena in ima tudi računalnik. Na knjižnih policah leži več sto knjig. (Veronika)

Ali kdaj med poukom pišete tudi pesmi? (Eelis)

Žal ne, vendar včasih pojemo, četudi nismo pri pouku glasbe. (Sofia)

Ali so na srednji šoli predmeti drugačni od naših? Če ja, kateri? (Manuel)

Nemščina in tehnologija. (Valentina)

Katere tuje jezike se učite na šoli? (Eva)

Angleščino in nemščino. (Conny)

Ali ti je bila bolj všeč osnovna šola ali zdaj srednja šola? Zakaj? (Manuel)

Obe šoli sta mi všeč, vendar mi je zdaj malo bolj srednja šola, ker imamo kar dva odmora. (Jovan)

Koliko preverjanj imate na mesec? (Andrea)

Število preverjanj je odvisno od meseca in od posameznih profesorjev, tako da jih včasih ni veliko, včasih jih je pa precej. (Cecilia)

Ali imate velik šolski vrt? (Andrea)

Tako je, naš vrt je precej velik in ima tudi klopce ter sadna drevesa. (Irene)

Ali si se ti tudi že naveličal ves čas nositi masko? (Jakob)

Maska mi v glavnem ne povzroča večjih težav, čeprav v zadnji uri že komaj čakam, da jo snamem z obraza. (Alexander)

Koliko domače naloge približno dobite na dan? (Giada)

Na dan povprečno dobimo več kot eno nalogo. (Jana)

Ali je tvoj najljubši predmet isti kot na osnovni šoli ali si ga zamenjala s katerim drugim? (Lan)

Moj najljubši predmet je bila prej zgodovina, sedaj pa je postal zemljepis, ker se mi zdi zelo zanimivo spoznavati naš planet. (Elisabetta)

Koliko profesorjev in profesorice poučuje na vaši šoli? (Daniele)

Pri nas v drugem razredu poučujeta dva profesorja in šest profesorice. (Danjel)

Koliko minut odmora imate in koliko vas je v razredu? (Vladimir)

Imamo dva odmora, od katerih vsak traja deset minut. V razredu nas je 22. (Sofia)

Ali je po tvojem mnenju srednja šola zahtevna? (Giulio)

Ne, če se učiš sproti. (Emanuele)

Kako se lahko pripravimo na srednjo šolo? (Giulio)

Tako, da se zresnite in da se naučite vikati profesorje. (Maria)

Ko si prvič prišel na srednjo šolo, kakšen je bil tvoj prvi vtis? (Isabel)

Bil sem prestrašen, ampak hkrati tudi vesel. (Evan)

Ali so profesorji in profesorice zelo strogi?

Lahko so zelo strogi, če nekdo ne posluša, dela nemir ali moti pouk. Če si pa priden, so pa po drugi strani lahko zelo simpatični. (Sara)

TA ŠOLA JE MOJA: vtisi in doživetja tretješolcev Prvostopenjske srednje šole sv. Cirila in Metoda pri Svetem Ivanu

☞ ... Ko sem prvič vstopila v srednjo šolo, me je bilo strah, poznala sem samo pet fantov. Prvi meseci niso bili enostavni, bilo je veliko preverjanj, veliko ur, vsi profesorji so bili novi. S časom sem se privadila in hoditi v šolo je postalo prijetno, zabavno. Meni je skratka na tej šoli izredno lepo in upam, da bo tako tudi za učence, ki se bodo letos vpisali na našo šolo.

☞ ... Naša šola se od ostalih razlikuje po tem, da ima glasbo. Najboljše sem se počutila v šolskem orkestru, ker smo se veliko naučili in se tudi veliko zabavali.

☞ ... Profesorji te dobro pripravijo za višjo šolo. Če ti je všeč glasba, si lahko izbereš enega izmed instrumentov, kot so harmonika, klavir, flavta ali kitara. Imamo veliko dvorišče in med odmori igramo nogomet. Hodimo na veliko izletov in na tedne v naravi. Redno zahajmo v gledališče. Enkrat mesečno obiskujemo mladinsko knjižnico, kjer si izposojamo knjige.

☞ ... Če se počutiš sam, če imaš osebne ali šolske probleme, se lahko pogovoriš s profesorico pri »posvetovalnem okencu«, ki je meni zelo pomagala. Profesorji zelo skrbijo za nas. Še to – šola je v isti stavbi kot višja šola Slomšek, tako da se lahko srečuješ z lepimi višješolci.

☞ ... Glasbeni inštrument lahko igraš brezplačno. Vadiš individualno s profesorji popoldne in dobiš tudi oceno, ki ti lahko tudi zviša srednjo oceno. Na srednji šoli je dela malo več kot na osnovni, je pa vsekakor lepo!

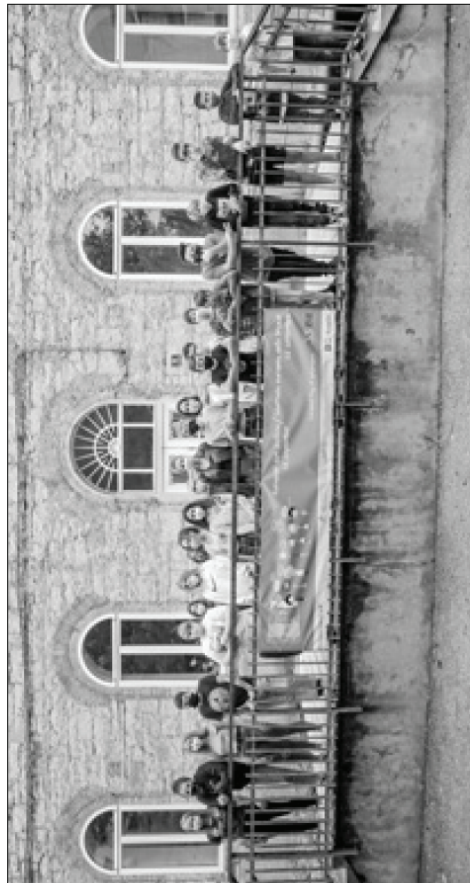
☞ ... Osebno bi opisala to šolo kot kreativno in polno zanimivih projektov in delavnic. Na tej šoli se tudi naučiš biti bolj samostojen, pripravljaja te za vstop v svet odraslih.

- “ Na tej šoli sem se imel zelo lepo, učne ure so bile poučne, ampak tudi zabavne. Večino učne snovi sem razumel že ob prvi razlagi. Izberite instrument, ki vam je všeč, ker vam bo tako veliko lažje.
- “ ... Profesorji imajo radi to, kar učijo. Učne ure so razumljive in nikoli ne zgubljam o časa.
- “ ... Na šoli imamo tudi veliko telovadnico in slačilnice, ki jih sedaj prenavljajo. Vsaki dve uri imamo odmor, ki ga kdaj malo podaljšamo. Dvakrat tedensko smo v šoli do 15.30 in nato imamo vsi skupaj kosilo v šolski menzi, kar je zelo prijetno.
- “ ... Ni prav dosti težje kot na osnovni šoli. Če si uspešen na osnovni, potem tudi na srednji šoli ne boš imel težav. Drugače ti bodo pa vsi rade volje pomagali – tako profesorji kot sošolci.
- “ ... Za ljubitelje naravoslovja je to zelo dobra šola. Zadnje leto se učimo tudi fiziko in kemijo. Imamo veliko izletov in ekskurzij.
- “ ... Ko sem prišel na to šolo, mi ni bila všeč, potem sem se pa prav zaljubil vanjo. Šola ni niti premajhna niti prevelika, tako da se vsi poznamo. Gospa sluginja in tajnice so simpatične in učne ure so dobro razporejene, tako da nam ni dolgčas.
- “ ... Povezave z mestom so dobre, v centru si v desetih minutah. Imeti osem ur pouka ni tako naporno. Imamo odmore in skoraj vsakič gremo ven, kjer se igramo, klepetamo in smo na odprtem. Tudi takrat, kadar sneži.
- “ ... Ko sem prišla na to šolo, nisem poznala niti not. Sedaj pa po treh letih znam že nekaj zaigrati. Igram kitaro, ki mi je zelo všeč. Sedaj pa sem ponosna nase, da sem se veliko naučila. Vsaka šola je zahtevna.
- “ ... V srednji šoli postaneš najstnik, ko ti nič ni prav in ko je edino svetilo luč tvojega mobilnega telefona. Profesorje moraš spoštovati, niso več

učiteljice, ki so kot mamice. Profesorji so nenadoma odrasli, zaradi česar jih moraš vikati. Imajo pa te radi, so kot prijatelji, s katerimi se pogovarjaš, ampak vedno s spoštovanjem.

SV. IVAN, KATINARA, BAZOVICA - Na šolah in v vrtcih obeležili evropski dan jezikov

Poznavanje jezikov ti odpira poti

Evropski dan jezikov so med drugimi obeležili na NSS Sv. Cirila in Metoda pri Sv. Ivanu (levo), v OV Ubaldina Vrabca v Bazovici (desno zgoraj) in na OŠ Frana Milčinskega na Katinari

FOTODAM@IN.SOLE

Poznavanje več jezikov je pozitivno, saj ti odpira poti. Tudi to je bilo slišati včeraj na več slovenskih šolah, kjer so na razne načine obeležili evropski dan jezikov, pri čemer so razvili tudi posebne transparente. Tako je bilo npr. pri Sv. Ivanu in na Katinari, kjer so dijaki Nižje srednje šole Sv. Cirila in Metoda ter učenci osnovnih šol Otona Županciča in Frana Milčinskega spoznavali prednosti poznavanja jezikov in šolanja na slovenskih šolah.

K svetoivanskim in katinarskim nižješolcem je v goste prišla Giulia Rorato, študentka Visoke šole modernih jezikov za prevajalce in tolmače Univerze v Trstu in bivša djalkinja jezikovne smeri Liceja Franceta Prešerna ter lanska zmagovalka

prevajalskega natečaja Juvenes Translatores. Čeprav iz italijanske govoreče družine, je celotno šolanje opravila v slovenskem jeziku in po njenih besedah bi bilo res škoda, da bi se ob izbiri nadaljnje študija odločili za kako italijansko šolo, saj se učenje jezikov (v tem primeru slovenskega) splača nadgrajevati, ne pa opustiti.

Na OŠ Milčinski pa so gostili bivšo učenko Lucrezio Comar: podobno kot Giulia Rorato izhaja tudi Lucrezia iz italijanske govoreče družine in je bila svojčas edina tovrstna učenka katinarske osnovne šole, medtem ko je danes takih učencev že skoraj polovica. Kljub temu je vse šolanje opravila v slovensčini in se nato vpisala še na Univerzo v Ljubljano, otrokom in star-

šem pa je hotela posredovati sporočilo, da če obvladaš kak jezik več, je vsekakor pozitivno. Otroci so nato, podobno kot nižješolci, razvili priložnostni transparent z napisom v jezikih, ki jih govorijo otroci.

Plakat, ki ponazarja pomembnost različnih jezikov in kultur, so izobesili tudi v Otroškem vrtcu Ubaldina Vrabca v Bazovici, kjer so si otroci ogledali slikanico Lile Prap Mednarodni živalski slovar (kako se oglašajo živali v različnih jezikih) ter globus, s čimer so poznali, koliko različnih jezikov je na svetu. V vrtcu so ob tem zadonele tudi otroške pesmi v španščini, nemščini, italijansčini, francoščini in angleščini, otroci pa so zaplesali tudi afriški ples.

Naravoslovje

POMEN VODE ZA ŽIVLJENJE

Voda je naša najdragocenejša dobrina, zato moramo nujno varčevati z njo in je ne onesnažiti, saj brez vode ni življenja.

Vodo onesnažujejo:

- poljedelstvo in živinoreja (škropiva, gnojila...),
- odpadki (divja odlagališča),
- odplake iz tovarn in naselij,
- promet oziroma padavine (izpušni plini, kisli dež)

Kako lahko varčujemo s pitno vodo?

- Vodo za pitje shranjujemo v steklenici ali plastenki v hladilniku, namesto da vsakokrat, ko smo žejni, čakamo, da iz pipe priteče hladna voda.
- Čas tuširanja skrajšajmo.
- Pralni in pomivalni stroj vključimo, ko sta polna.
- Za zalivanje vrta uporabimo deževnico.

Tudi če je na svetu vode dovolj, moramo z njo varčevati, saj zaradi kroženja vode v naravi, bi mi lahko pili vodo, ki so jo pili dinosavri. Zato smo v razredu izdelali piktograme, ki bi opozarjali na varčno porabo vode.

Petra Furlanič, 1. r, Sara Maria Oliva, 1. r

Črni plamen: požig Narodnega doma v Trstu

MNENJA TRETJEŠOLCEV

Pri pouku zgodovine smo obravnavali obdobje med prvo in drugo svetovno vojno, in sicer fašizem in nacizem. Ob stoletnici požiga Narodnega doma v Trstu je lani izšel strip Ivana Smiljanića in Zoran Smiljanića, ki smo ga skupaj prebiral v šoli in doma.

V zgodbi se prepletajo osebe in resnični dogodki ter zgodovinska dejstva, povezana s požigom Narodnega doma v Trstu 13. julija 1920. Junaka sta izmišljena mlada fanta, Slovenec Josip Furlan in Italijan Giuseppe Pazzi, ki odraščata v Trstu ob začetku dvajsetega stoletja.

Knjiga je zelo zanimiva, ker je avtor uspel preplesti vsakdanje življenje in navade med leti vojne, zgodbo dveh otrocih, ki s časom postaneta odrasla in tudi nasprotnika; eden postane fašist, drugi pa mu nasprotuje.

Avtor zelo dobro opisuje zgodovinske dogodke in tako omogoči, da tudi mlajši bralci razumejo njegovo vsebino. Zelo natančno je opisan požig Narodnega doma. V stripu so zelo pomembne risbe, ki prikazujejo zgodbo in so mi bile zelo všeč.

Sebastiano Lovrecic, 3. r

Knjiga je iz mojega vidika zelo zanimiva, ker so mi knjige, ki obravnavajo zgodovinske dogodke, posebno privlačne. Všeč mi je, kako sta avtorja predstavila vse zgodovinske dogodke 20. stoletja tako, da sta pripovedovala o zgodbi dveh prijateljev

slovenske oziroma italijanske narodnosti. Ilustracije in zemljevidi so razumljivi in dobro prikazani.

Palazolo Marco, 3. r

Knjiga mi je bila všeč, saj so mi knjige z zgodovinsko temo še posebno všeč. Dogodki so objektivno opisani, kar je po mojem mnenju zelo pomembno za knjige s tako temo. Zanimivo zgodbo so spremljale vrhunsko izdelane ilustracije, s katerimi si lažje predstavljamo dogodke in kraje v tistih časih. Zgodba o dveh prijateljih različnih narodnostih pa je še posebno zanimiva. Knjigo bi svetovala vsem, ki želijo izvedeti več o Narodnem domu in o njegovi pestri zgodovini.

Korošec Teodora, 3. r

Strip mi je bil zelo všeč in po mojem mnenju je lepo, da že pri naših letih spoznamo zgodovino našega rojstnega mesta. Zgodba o dveh prijateljih različnih narodnosti je zelo zanimiva in predstavljam si, da so se ti dogodki resnično zgodili, zato je strip tudi zelo realističen. Brez ilustracij gotovo ne bi razumela veliko, kot sem z njimi. Povedano po pravici mi stripi niso všeč, a ta je bil edini, ki me je med branjem vedno bolj privlačil. Zelo sem vesela, da je zgodovina Narodnega doma predstavljena tudi v obliki stripa, da jo lahko tudi najstniki zlahka preberejo.

Petejan Ema, 3. r

Knjiga se mi je zdela zelo zanimiva, saj pripoveduje na drugačen način različne dogodke v času prve svetovne vojne in po njej. Všeč mi je bila predvsem

zaradi tega, ker je v stripu, saj jih naravnost obožujem. Istočasno se mi je zdela knjiga še kar kruta, ker vsebuje veliko grdih besed, ki jih v današnjem življenju še vedno slišimo, in so zaradi tega v knjigi nepotrebne. Po mojem mnenju bi morali knjigo prevesti in jo ponuditi tudi Italijanom z namenom, da bi spoznali našo zgodovino in zgodovino Narodnega doma v Trstu.

Zammattio Pamela, 3. r

Knjiga je bila zelo zanimiva in realistična, saj, četudi je v obliki stripa, natančno in točno opisuje vse zgodovinske dogodke iz tistega časa. Bralca zelo pritegne tudi zgodba o dveh fantih različnih narodnostih, čeprav je na koncu žalostna. V tem stripu lahko tudi izvedemo še več, kar se lahko bere ali najde v zgodovinskih knjigah. Mislim, da ta strip pritegne večinoma mladino, kar je lepo, ker tudi mladi morajo poznati krute dogodke, ki so se dogajali v tistem obdobju, kako so v času fašizma ravnali s Slovenci ali tudi z ostalimi skupnostmi. Ta knjiga je nazadnje še dodaten dokaz naše prisotnosti v tem mestu in v zgodovini.

Štrajn Petra, 3. r

Knjiga je zelo lepo napisana in ilustrirana. Posebna je, ker je strip. Naučil sem se veliko stvari, ki so povezane z zgodovino našega mesta in nas Slovencev. Avtorja zelo lepo opisujeta prijateljstvo med dvema fantoma, ki nista iste narodnosti, ampak živita v istem mestu. Natančno opisujeta dogodke povezane s požigom Narodnega doma v Trstu. Namen pisatelja, ki je po izobrazbi zgodovinar, in striparja, ki je njegov oče, je predstaviti knjigo predvsem mlajšim generacijam, ki premalo ali sploh ne poznajo zgodovinskih dogodkov iz tistega obdobja.

Richter Thomas, 3. r

Knjiga mi je bila zelo všeč in me je zelo pritegnila. Zanimovo je bilo, kako so ilustracije in besedilo pripovedovali dogodke, ki so se zares zgodili. Naučila sem se zelo veliko stvari in izvedela za pomembne dogodke, ki jih prej nisem poznala. Pisatelj opisuje dogodke vezane na požig Narodnega doma in prijateljstvo med fantoma, ki nista iz iste narodnosti, toda živita v istem

mestu. Po mojem mnenju je pisatelj s takim stripom želel, da bi mladi bralci spoznali, kako je pomembno poznati zgodovinske dogodke.

Milošević Petra, 3. r

Izseljenišтво: družinske zgodbe

MIGRANTSTVO V POVOJNI DOBI

Govoril bom o življenjski zgodbi svoje stare mame Miriam Sodomaco. Rodila se je na Hrvaškem, v Umagu, 15. maja leta 1944, ki je bilo pred vojno italijansko mesto. Z družino je živela v majhni hišici, tik pred morjem. Imela je zelo lepo otroštvo, ker je bila veliko časa na odprtem, na morju in se je veliko igrala. Oče je bil ribič in kmet. Doma so imeli so čoln in polja ter vinograde, kjer so uspevale trte, in travnike, kjer sta se pasla krava in osel. Na polju so gojili razne rastline, sadje in zelenjavo. Moja prababica je bila šivilja. Šivala je za tržaške premožne gospe.

Proti koncu leta 1953 so v Umag prišli tujci, ki so vsiljevali domačinom drugačno življenje. Osvojili so današnje hrvaško ozemlje in spodili fašiste. Uradni jezik, ki se je takrat uveljavil, je bila srbohrvaščina, toda nihče od domačinov ni tega jezika razumel. Največji problem je bil za mojo staro mamo šolanje, ker je šola potekala v srbohrvaškem jeziku. Imeli so tudi drugi problem. Moja pranona je hodila vsak teden v Trst šivat, in tega ni mogla več opravljati, ker so hoteli zapreti meje.

Zato so se odločili z drugimi sovaščani, da se preselijo v Trst. Napisali so pismo jugoslovanski vladi, v katerem so prosili, če se lahko preselijo v Italijo. To je jugoslovanska vlada sprejela. Zapustili so dom in vse drugo, kar so imeli. Šli so z vozom, ki sta ga vlekla osel in krava. Potovali so 12 ur in končno so prišli v Trst. Živelii so v zelo majhnem stanovanju z družino prababičine sestre. Bilo je zelo majhno in tam so bili v desetih. V mestu ni bilo dvorišča, zato so morali kravo in osla prodati nekemu tržaškemu kmetu.

Stara mama je tako lahko nadaljevala s šolanjem v italijanskem jeziku. Bila je zelo vesela, ker se je lah-

ko šolala v svojem jeziku, saj je poskusila šest mesecev jugoslovanske šole ni razumela ničesar. Predno se je vpisala v peti razred, je poleti vadila italijanski jezik, saj so v Umagu govorili malo različno italijanščino. Moja stara mama namreč ni nadarjena za jezike. Niti slovenščine se ni nikoli naučila, čeprav je poročila Slovenca in sta njeni hčerki obiskovali slovensko šolo.

Življenje je potekalo pravzaprav enako, spremenilo je samo to, da ni več živela pri morju in v naravi. To je premagala tako, da se je na to privadila in kot sama pravi, "pozabila" na tiste kraje. O sebi pravi, da je Tržačanka.

To migrantstvo ni bilo vsiljeno, vendar ni bilo ugodnih pogojev, da bi ostali v domačem kraju, v njeno mesto so prišli tujci in v njem spremenili vse, da je postalo težko živeti in se preživljati.

Današnje izseljenstvo pa je zelo podobno preteklemu, ker razlogi so pretežno isti: jezik, politika, meje, vojna ... Moja stara mama je imela to srečo, da se je preselila v drugo mesto in državo, kjer so govorili njen jezik, zato ni imela večjih težav.

Pričevalka: Miriam Sodomaco, r. 15. 5. 1944

Jakob Bremec, 3. r

IZGUBLJENI SORODNIKI - S KRASA V ARGENTINO

Družina mojega dedka je živela v Štivanu. Njegova mama je imela sestro in brata, ki sta se leta 1928 skupaj preselila v Buenos Aires v Argentini. Ona se je imenovala Norma, on pa Rudolf, pisala pa sta se Legiša. Bila sta zelo mlada, ona je imela 22 let, on pa 25. Edini spomin na ta dogodek je slika dveh ses-

ter, brata in mojega pradedka na tržaškem pomolu, predno bi ladja odpotovala.

Potovanje do Argentine je bilo zelo dolgo in med tem potovanjem je moj prastric Rudolf srečal bodočo ženo iz Volčje Drage.

Zapustili so rojstne kraje predvsem zaradi ekonomskih razlogov, za iskanje boljših življenjskih razmer. In tudi fašizem ni obetal nič dobrega. Za cilj so si izbrali Buenos Aires, ker so tam že imeli nekatere prijatelje, ki bi jim lahko pomagali pri iskanju stanovanja in dela.

Prvo srečanje z novo deželo je predstavljal hotel v Buenos Airesu, ki je priseljencem nudil kratkotrajno bivanje do prve zaposlitve. V tem mestu so si Slovenci med sabo pomagali.

Povezav takrat ni bilo, samo kakšen krat so prejeli kakšno pismo od tete Norme. Nobeno se žal ni ni ohranilo. Od svoje babice sem izvedel, da ji je moj

dedek pripovedoval o tem, kako je njegov oče komentiral, da je prva leta v Argentini vsak trdo delal samo zato, da bi si plačeval stanovanje. Plače so bile zelo nizke.

Potem je v Argentino prišla vojaška diktatura in tako so stiki postali še redkejši. Teta in stric se nista nikoliveč vrnila v rojstne kraje.

V osemdesetih letih, ko se je končala diktatura, pa so prišli na obisk k družini od mojega dedka argentinski bratranci, ker so hoteli spoznati rojstne kraje.

Vse to sem izvedel od moje babice in od moje prate, ki sta mi pripovedovali, kar sta izvedeli od svojih soprogov, ki na žalost nista več med nami.

Izseljevanje iz Evrope v Ameriko (Severno in Južno) na začetku 20. stoletja je bilo povezano z ekonomsko situacijo. V tem času je prišlo tudi do napredka medicine in posledica tega je bilo naraščanje prebivalstva – vse manj novorojenčkov in žensk je umiralo pri porodu in tudi življenjska doba se je daljšala. Prišlo je do demografske eksplozije in tako imenovani »Novi svet« je postal rešitev. V Južno Ameriko je odšlo kar 25.000 Primorcev.

Devetnajsto in dvajseto stoletje sta se zapisali v zgodovino kot obdobje velikih selitvenih procesov: selitve v tem času so dosegle take razsežnosti kot nikoli prej, "iz zemlje na zemljo". Vzroki so bili predvsem gospodarski (industrializacija, gospodarske krize) in tudi politični (vojna, fašizem, antisemitizem).

Danes je izseljevanje samo menjalo dežele, iz katerih ljudje odhajajo (iz Afrike, z Bližnjega vzhoda, itd.), vzroki pa so vedno isti: beg pred vojno, preganjanje iskanje boljših življenjskih razmer.

Človek pa se zdi, da ima kratek spomin in takoj pozabi, kaj so doživljali njegovi predniki.

Ustni viri:

- Anita Kristian Pernarcich, 1944, zapisano 6.11.2020.
- Irma Pernarcich, 1942, zapisano 6.11.2020.

Pisni viri:

- Družinske fotografije
- Spletna stran - Digitalna knjižnica Univerze v Mariboru, Zobec Miha, Primorski Slovenci med Italijo in Argentino: diplomsko delo, Maribor, 2011 - <https://dk.um.si/Izpis-Gradiva.php?id=49266&lang=slv&prip=d-kum:18210:r3>
- Spletna stran - Digitalna knjižnica Slovenije. Vovko Andrej, Izselsevanje iz Primorske med obema vojnama, Zgodovinski časopis, 1992 - <https://www.dlib.si/details/URN:NBN:SI:DOC-JQ6XF18D>

Marco Palazzolo, 3.r

NA POT ZA DELO

Stric mojega pradedca z mamine strani se je preselil tik na začetku 20. stoletja v današnjo vasico Stoob na Gradiščanskem.

Stoob je obcestna vas in tržno središče v občini Oberpullendorf. Nahaja se v osrčju dežele Burgenland na vzhodnem predelu današnje Avstrije, v bližini Madžarske. Iz starih zapisanih dokumentov vemo, da je kraj bil znan za lončarstvo že leta 1229. Danes je tu edina avstrijska državna šola za keramiko in lončenih peči, znana daleč po svetu, kot tudi podjetja (Stoob in Hafner), ki se s tem bavijo. Kot znamenitost kraja je Bergkirche – Gorska cerkev, ki je ena najstarejših gradiščanskih cerkva z romanskimi freskami iz 13. stoletja. Posvečena je

Janezu Krstniku. V tem kraju so se poleg lončarstva ukvarjali pretežno s kmetijstvom.

Mojemu predniku, ki se je v začetku 20. stoletja izselil iz Sovodenj v Stoob, je bilo ime Anton Tomsic. Bil je mlajši sin številčne kmečke družine. Doma se jim ni godilo dobro. Naveličal se je trdega, kmečkega življenja. Čeprav sta ga revščina in želja po lepšem življenju prisilila na pot, so mu starši nasprotovali. Prepričani so bili, da se lahko živi samo od poljedelstva.

Da bi pridobil dobro delo, se je kot mladenič pridružil delavcem, ki so gradili železniške proge in mostove. Izdeloval je šine za gradnjo mostov. Delo ga je najprej privedlo v koroško vas Wietersdorf, kjer se je pridružil tudi prostovoljnemu gasilcu. Tam je bila takrat ogromna cementarna. Živel je več let in se poročil. Kasneje se je preselil ob današnji mejo z Madžarsko, v rojstno vas njegove žene Marije Hotwagner, po mamini strani Madžarka, ki je bila iz premožnejše družine.

Delavci, ki so gradili železnice, so se premikali in na poseben način potovali iz kraja v kraj. To posebno potovanje je trajalo dolgo časa. Ko so dogradili most, cesto, ali železnico, so se premaknili v naslednji kraj: peš, z vozovi ali po tirih. V zimskem času so spali po "štalah", lopah, raznih zatočiščih, ki so jim krajanji dali na razpolago, v poletnem času pa kar

pod milim dnevom. Manjša skupina teh delavcev je imela nalogo, da je skrbela za hrano. Poskrbela je za ognjišče na odprtem in kuhala v bakrenem kotlu. Jedli so večinoma močnik, polento in toč (to je bil neke vrste podaljšan golaž). Delavci so bili za takratne čase dobro plačani. Občasno je pisal domov in povedal, da se mu dobro godi. Družina mu je lahko odpisala samo, ko se je nastanil v Wietersdorfu. Glede jezika ni imel večjih težav, saj je takrat vladalo Avstrijsko cesarstvo in so znali vsaj malo nemških besed. Domače narečje je že vsebovalo besede izpeljane iz nemščine. Tudi kultura in navade niso bile neznanе, ker se je o teh govorilo. Všeč mu je bilo potovati, spoznavati svet. Po značaju se je hitro prilagajal in rad je pomagal. Delal je trdno in skušal prihraniti čim več.

Kmalu po poroki se je vrnil v rojstno hišo in tu živel dobri dve leti in pol. Zelo si je želel, da bi se mu v njej rodil njegov prvi otrok. Rodila sta se mu prva dva sinova: Anton (1911) in Ferdinand (16.11.1912). Ko je bil Ferdinand star nekaj mesecev in je mama spet bila pri moči, so se z vlakom odpeljali v njihov

nov dom. Skupno je imel sedem otrok. Nekateri so umrli še kot dojenčki.

V vasi Stoob si je uredil dom, ki je bil zelo podoben njegovi rojstni hiši. Prav tako kot njegova hiša v Sovodnjah je bila hiša v Stoobu zadnja v vasi. Ob njej teče potok Stoob; pri nas pa je ob hiši reka Vipava. Takratni hiši sta kot kopiji; preprosti in nizki kamniti hiši, pred vhodom na dvorišče pa širok latnik, ki ga pokrivajo trte.

Glavna soba je bila kuhinja z ognjiščem, kasneje ga je zamenjal velik "šparget", ki ga lahko še danes vidimo. V zimskem času so tudi ob njem spali na trdih lesenih klopeh. Hlev in "štala" sta bila ravno tako nasproti hiše. Ob njih je stala železna pumpa za črpanje vode. Od hiše do potoka se je raztezal vrt, prav enako kot je bilo nekoč doma do Vipave. V bližini doma si je uredil l vrt in manjši vinograd, v katerem je v prideloval vino in zelenjavo. Ob stari cerkvi na gričku - Bergkirche, je britof – pokopališče, kjer je pokopan.

Ohranjal je stike z domačim krajem preko pisem. Ko je le mogel, se je rad vračal v domači kraj. Uspešno mu je vsakih nekaj let. Potoval je z vlakom. Zadnjič se je vrnil s svojimi vnuki v petdesetih letih prejšnjega stoletja. Vedno je bil vesel, čeprav mu je bilo težko, vsakokrat ko je zapuščal rojstno vas.

Ko je Avstro-Ogrsko cesarstvo propadlo, so mu ponemčili njegov priimek iz Tomsič v Tomschitz. Svojim otrokom pa je dal izbrisati končni č in jih registriral s c, da je ostal originalen priimek še danes. Umrli je na svojem domu v Stoobu, 23. februarja 1959, ob 22. uri zaradi srčne kapi.

Mnenje:

Imam prednike, ki so se izselili v različne kraje svega, ampak izbral sem tega, ker ne samo se je izselil na drugi konec Avstro – Ogrskega cesarstva, ampak tudi zato ker mu je uspelo 'odnesti' del svojega rojstnega kraja, kjer se je rodil, v tisti, kamor se je preselil.

Tudi danes vidimo veliko ljudi, ki se predvsem ilegalno selijo. Pravijo, da bežijo pred vojne in terorizmom. Mislim, da se ne selijo vsi zaradi tega. Okrog migranstva je danes je veliko nezakonitega trgovanja. To je popolnoma drugačno od tistega, kar je bilo nekoč. Moj prednik je odšel z dvema oblekama: tisto, ki je imel na sebi, in še eno. Dolgo jih je oblačil in krpal. Takratni migranti niso dobivali novih oblek, čevljev, telefončkov in kredita za telefonske klice, kar današnjim vse preskrbijo. Sami so morali delati in si to prislužiti. Osebni dokument so morali imeti ob sebi vedno in ga niso zavrgli stran, kot večina mladih priseljencev dela danes in izjavi, da je mladoletna. S tem si zagotovijo azil.

Viri:

- Stare družinske fotografije/posnetki;
- ostanki/fragmenti pisem;
- mamini zapiski;
- pričevanja maminega deda
- in pričevanja stričevih vnukinj

Marko Giacomini, 3. r

PRESELJEVANJE V MOJI DRUŽINI

Moja prababica Ljudmila, ki se je rodila leta 1908, je živela v Trstu z mojim pradedom Jakobom Ferlugo. Imela sta tri otroke, med katerimi je bil tudi moj dedek Emilio. Leta 1939 je moj pradedek izgubil službo in od žalosti je začel piti, zato se je Ljudmila odločila, da bo sama poskrbela za otroke in delo. Pripravila je vse kovčke in z vlakom odpotovala do Sicilije v mestu Catania, kjer je dobila takoj zaposlitev kot čistilka pri nekem zdravniku. Bila je zelo žalostna tudi zato, ker je vzela s sabo samo dva ml-

adoletna otroka, medtem ko je pustila mojega dedka v Trstu, ker je moral na služenje vojaškega roka.

Moj dedek je bil najstarejši sin in v tistem času je bil tudi žalosten, ampak je pomislil, da komaj bo po enem letu odslužil vojaški rok, se bo takoj pridružil družini. Še ni vedel, da se je bližala druga svetovna vojna in da namesto odslužiti eno leto vojaškega roka, bi jih moral opraviti pet. Bil je vojak in tudi vojaški bolničar. Ko so napadli njegovo ladjo v Tirenskem morju, je ostal v vodi 24 ur. Odpeljali so ga v Toskano, kjer je preživel en mesec v bolnišnici. Ko se je vojna končala, leta 1945, je s prvim vlakom odpotoval do Sicilije, da bi se končno pridružil mami, sestri in bratu, toda izvedel je, da se je med tem časom rodil še en brat Pino in da je sestra Eleonora umrla zaradi hude bolezni. Po 15 dneh se je dedek Emilio naveličal Catanie predvsem zato, ker je bilo tam življenje čisto drugačno kot je bil navajen v Trstu. Stopil je na vlak in se končno vrnil v Trst, kjer ga je čakala njegova nona Franca. Ona ga je imela zelo rada. Živela sta na Katinari in sčasoma se mu je zopet približal tudi njegov oče Jakob. Za preživetje je poskrbel moj dedek, ki je bil zelo dober mizar in se ga še danes nekateri spominjajo. Žal mi je, da ga nisem nikoli spoznala.

Čisto blizu njegovega doma, je živela moja babica Silvana, 13 let mlajša. Spoznala sta se na Katinari in hodila plesat. Med enim plesom in drugim, sta si zgradila hišo v Lonjerju, kjer so se jima rodili trije otroci, Graziano, Patrizia in moja mama Roberta Ferluga. Večkrat se je vsa družina vrnila v Catanio na obisk moje pranone Ljudmile in tudi ona in sin Pino sta prišla v Trst na obisk. Pranona in sin Pino sta bila navajena živeti na Siciliji in se zato nista nikoli vrnila v Trst. Ko se je Pino poročil, sta za poročno potovanje zopet prišla v Trst. Še sedaj, ko sprašujejo mojo mamo, če je od Ferlugov blizu Opčin, je zelo težko obrazložiti, da so vsi naši sorodniki iz Catanie in da v Trstu nimamo drugih sorodnikov, ki se pišejo Ferluga. Zanimivo pa je, da katerikoli Ferluga iz Catanije je moj sorodnik, ker tam ni drugih s tem priimkom.

Oče od mojega očeta se je rodil v Avianu pri Pordeonu in se je leta 1952 zaradi dela odselil v Milan. Moj dedek Giuseppe je bil zidar in ko se je nekega dne hudo poškodoval, je moral v bolnišnico. Tam je spoznal mojo babico Giacomino, ki je bila bolničarka. V Milanu sta se jima rodila moja teta Tiziana in sedem let pozneje še moj oče. Družina se je zopet selila, najprej v Mantovo, kjer je moj oče obiskoval osnovne šole, nato ponovno v Aviano, kjer sta zgradila hišo, in kjer še sedaj stanujeta. Moj oče je obiskoval šolo za optike. Ko je dokončal šolo, je poslal prošnjo za zaposlitev v ameriško vojaško oporišče v Avianu. Tam je delal eno leto in ker so iskali optika v ameriškem oporišču v Nemčiji, se je zatem preselil v Bamberg. Tam se je lepo naučil angleščino oziroma amerikanščino, ampak nemščine ne, ker je bil vedno v oporišču.

Po približno enem letu se je tega kraja naveličal in si želel približati staršem. Ponudili so mu zaposlitev kot optik v Trstu, ki jo je takoj sprejel. V Trstu je spoznal mojo mamo, jo poročil in nato sem se rodila jaz.

Pomislila sem, da največ se ljudje izseljujejo ali potujejo po svetu zaradi službe in na tej poti, če boste imeli kaj sreče, boste lahko spoznali tudi ljubezen.

Viri:

- Pričevalka Roberta Ferluga

Pamela Zammattio, 3. r

ONORATO PUGLIESE, BEG IZ IZOLE V TRST

Moj dedek, mamin oče, se je iz Izole odselil v Trst leta 1956, po vojni, ko je "Cona Odpotoval je prav v zadnjem trenutku, peš. Zbežal je skozi mejo. Ker je bil moj dedek B" postala del tedanje Jugoslavije.

Bil je vesten študent in je hotel zaključiti študij, je sam ostal v Izoli, višjo šolo je tudi potem zaključil z višjimi ocenami in hitro takoj potem skozi gozd zbežal v Trst k bratom, sestri in staršem. Vsa družina združena je v Trstu dobila status beguncev in so jim dodelili revne prostore v tako znani stavbi ob železniški postaji, imenovani "Silos".

Takrat v 50-h letih je vladala velika revščina, zapustili so vse, kar so imeli v Izoli (hišo, polja, prijatelje itd...). V "silosu" so živeli zelo skromno: ni bilo zidov, bile so samo zavese, ki so ločevale eno družino od druge, maloštevilna stranišča so bila skupna, tudi tuš je bil skupen. Prvo in drugo nadstropje sta bila zelo temna, nista imela oken, medtem kopa je bilo tretje nadstropje polno oken, ker je streha puščala je bilo v tretjem nadstropju polno veder za nabiranje vode. Moja mama mi je povedala tudi, da si je moj dedek pokvaril vid, ko je v silosu študiral bilo je vedno mnogo ropota in hrupa, ki so ga povzročale druge družine. Judje niso bili nikoli v miru, higienske razmere so bile zelo slabe, mnogo je bilo boleznih in epidemij, saj teta od moje mame je zbolela na ledvicah in zato preživela štiri mesece v bolnici na zdravljenju.

Zelo je pogrešal morje. Hišo v Izoli je imel prav pred morjem. Vsako jutro, ko je odprl okno, je videl morje, ribiče in ptice na nebu. Večkrat še pred zajtrkom je stekel čez cesto in skočil v morje ter zaplaval. Mnogo poletnih otroških dni je tako preživel v Izoli s sestro in brati.

Pustil je vse, vsa družina je prišla v Trst. Ni imel nobenega več v Izoli. Zbežal je pod pritiskom in ker je zelo ljubil tiste kraje, se mu ni dalo še kdaj vrniti.

Ko je oče mojega dedka dobil dovolj dobro plačano delo in tudi udobno stanovanje, so se vsi skupaj preselili in bistveno izboljšali lastno življenje. Moj dedek je dokončal študij na univerzi, si tam dobil nove prijatelje in tudi ženo.

Situacija vseeno ni bila lahka, ker so takratni Tržačani slabo gledali na priseljence iz Cone B, ker so jim osporavali, da so bili privilegirani oziroma

dobili so z lahkoto delo in stanovanje, samo zato, ker so bili migranti/ezuli. Isto se pa dogaja danes z begunci iz vojnih krajev.

Vsak dan smo priča novm prihodom.v našo državo in naše mesto Časopisi televizija in socialna omrežja nam stalno kažejo čolne polne migrantov. Tudi jaz, ko se sprehajam po kraškem robu na meji s Slovenijo, srečam ob stezi kupe rabljenih oblačil, plastenke, čevlje, najlonske vrečke, spalne vreče in nahrbtniki. Mnogo migrantov pač prečka mejo nezakonito in predno se poda v mesto Trst, pustijo v gozdovih odvečno prtljago, se uredijo, odvržejo ponošena oblačila in čevlje, oblečejo čista

Osebno menim, da smo vsi osebe, ki iščemo svoj prostor v svetu. In vsi imamo pravico, da bi živeli v miru, v sožitju, v zdravju in blagostanju.

Viri

- Erika Pugliese - moja mama - mi je povedala vso zgodbo o svojem očetu
- Claudia Pugliese - sestra mojega dedka - prav tako povedala svoje spomine

Petra Štrajn, 3. r

MIGRANTI NEKOČ IN MIGRANTI DANES

Leta 1950 se je moj nono Romano izselil iz naselja Beli na Hrvaškem, ko je imel samo 11 let.

Njegova družina se je izselila, ker je bila revna in ker jim je jugoslovanska vlada odvezla več kot polovico pridelka, ki so ga pridelali (npr. krompir, solato, paradižnike).

Najprej so šli z barko na Reko, nato so se z vlakom vozili do Divače in končno so z vojaškim tovornjakom prispeli v Trst. Tam so ostali samo dva dni, ker so odšli najprej v Videm. Odločili so se, da bodo šli

v Aquilo, ker so tam imeli sorodnike in tudi druge družine iz vasi Beli so se priselile v tisto mesto.

Nono ni imel težav z jezikom, ker nekatere besede je poznal in druge so bile podobne njegovemu narečju. V Aquili se je šolal v italijanskem jeziku in z učenjem in ponavljanjem italijanščine se je vključeval v družbo. Iz Aquile so se vsi sorodniki razselili po vsem svetu, zato imam sorodnike v Ameriki, v Avstraliji in seveda na Hrvaškem.

Po tej zgodbi sem odkrila, da miganti so bili nekoč in so še danes, ker se ljudje selijo iz različnih razlogov, kot so politični, verski ali gospodaski.

Viri:

- Pričevalec Romano Mohovich (r.1939)

Matilde Cocoluto, 3. r

TAKO BLIZU TAKO DALEČ, IZ TRSTA V KANADO

Očetova teta se imenuje Virginia. Leta 1961 je skupaj z možem odpotovala v Kanado, da bi našla delo. Tukaj je bilo zelo težko in zato sta se odločila, da gresta v tujino za boljše življenje. Šla sta v Kanado ker tam sta imela prijatelje, ki so pred nekaj leti tudi oni šli tja.

Odpotovala sta s tržaškega pristanišča z ladjo, ki se je imenovala Saturnia. Plula sta več kot 40 dni. V pristanišče sta jih pospremila moj nono in nona. Nona je bila žalostna in se je jokala, ker je mislila, da se ne bodo videli nikoli več. Na ladji so bili vsi, ki so se selili v Ameriko za boljše življenje. Bilo je veliko družin tudi z majhnimi otroki.

Kanada, Kanada, Kanada!!!! To so prve besede, ki jih je napisala teta Virginia v pismu. Napisala je, da potovanje je bilo dolgo in naporno. Ko sta izstopila

z ladje, se jim je zdelo vse čudno, ker nista poznala jezika in nista razumela, kaj ljudje govorijo. K sreči pa sta tam imela prijatelje, ki sta jima pomagala za dokumente in razne stvari.

Šla sta živet v Hamilton, blizu jezera Ontario in nekaj kilometrov od mesta Toronto. Hamilton je mesto, ki je dobilo ime po Škotskem trgovcu George Hamilton leta 1816.

Prve dni se jima je zdelo vse tako čudno, novi ljudje, nov jezik. Rekla je, da kraj je zelo lep in da živi-

ta v predmestju v zeleni okolici in v bližini je veliko lepih jezer. Prijatelji so jima priskrbeli knjige in časopise v angleščini. Hodila sta v gledališče in kino, da sta se naučila jezika. V kratkem času sta dobila delo. Teta, ki je znala dobro šivati in klekljati, je našla delo kot šivilja v neki znani trgovini. Stric pa je delal kot kuhar v restavraciji. S hrano nista imela velikih težav, ker je večkrat je kuhal stric domače jedi. Čeprav nekatere hrane niso prodajali. Naučil se je veliko receptov ameriške kuhinje, ampak je vedno rekel, da je naša hrana (slovenska in italijanska) najboljša.

Z leti sta imela tri otroke, dva dečka in eno deklico. Leta 1978 sta se prvič vrnila v Trst z otroki. Oče

je bil zadovoljen, ker je prvič videl te sorodnike, o katerih mu je mama vedno pripovedovala. Štiri leta od tega nas je prišel obiskat v Trst bratranec z ženo. Pokazali smo jima naše mesto in Slovenijo. Oče je v stiku z bratranci. Kljub letom sta teta in stric še živa. Oče mi je obljubil, da bomo jih nekega dne šli obiskat v Kanado in si ogledali ta čudovit kraj s prelepimi jezери in gozdovi.

Ljudje se danes preseljujejo, da bi si ustvarili za lepše življenje in imeli boljše življenjske pogoje. K sreči imamo danes pametne telefone in računalnike, ki nam pomagajo, da smo v stiku z našimi sorodniki, ki živijo v tujini.

Viri:

- Virginia Sain in Anelio (sin) intervjuval sem ga preko videokonference in sporočili po telefonu
- Luigi Richter (oče) (pričevalec).

Thomas Richter, 3. r

MOJA MAMA: IZ SRBIJE PREKO SLOVENIJE V TRST

Moja mama se je izselila iz Užic v Srbiji, v bivši SFR Jugoslaviji, leta 1988, da bi študirala v Ljubljani. Študirala je tekstilno tehnologijo in diplomirala leta 1995.

Potovala je z vlakom in domov se vračala le enkrat ali dvakrat na leto, vedno z vlakom. Bila je nova izkušnja, ki jo je zelo privlačila: novo okolje, nov jezik, drugačne navade ...

Težav je bilo veliko, ena od teh je bil jezik, ki se ga je naučila z branjem knjig in slovarji; ko je brala je neznane besede iskala v slovarju.

Razveseljevalo jo je to, da je bila samostojna in je sama skrbela zase.

Na fakulteti je spoznala tudi prijateljico Vaneso, s katero sta še v stiku. Na domače kraje jo je spominjalo podnebje in kioski, ki so prodajali bureke.

Stike z domačimi je ohranjala preko pisem in enkrat na deset dni po telefonu, saj v tistem obdobju še ni bilo interneta.

Pogosto je hodila na Primorsko, domov k prijateljici Vanesi, in tako postala skoraj del njene družine. V tem obdobju je izboljšala svojo slovenščino in pridobila primorski naglas.

Rada se je udeleževala in praznovala nekatere praznike, ki jih v Srbiji ni bilo, kot sta na primer pust in martinovanje.

Njeno življenje je bilo urejeno in mirno vse do izbruha vojne za osamosvojitve Slovenije leta 1991, ko se je dramatično spremenilo vse. Čez noč je postala tujka in si je morala urediti dovoljenje za prebivanje v Republiki Sloveniji na podlagi študija oz. kasneje zaposlitve.

Izgubila je nekatere pravice, kot npr. pravico do štipendije, valuta se je spremenila iz dinarjev v tolarje, ni imela več zdravstvenega zavarovanja ...

Kljub težavam in temnemu obdobju je moja mama uspela dokončati študij in se je kmalu potem zaposlila.

Zahvaljujoč tej raziskavi sem izvedela več o njenem življenju in ugotovila, da je življenje v drugi državi ali mestu lahko težko in naporno, kljub zanimivi kulturi in lepem mestu.

Viri:

- Mirjana Ristic, r. 25. maja 1969

- Fotografski viri: družinski album

Teodora Korošec, 3. r

IZ PIEMONTA V TRST

Moja mama se je priselila v Trst, ko je bila še mlada. Prišla je v Trst zaradi izobraževanja. Izbrala je univerzo v Trstu. Izselila se je leta 1996 iz Giavena, to je mestece blizu Turina, v Piemontu.

Potovala je z vlakom in se je redno vračala v rojstni kraj, vsaj štirikrat na leto se je vrnila v rojstni kraj za pozdravit starše. Moja mama ni imela težav z jezikom in kulturo, ker je poznala že italijanščino. Samo tržaška voda iz pipe Trsta je bila zanjo slaba, ker je bila navajena na vodo z gora.

Nekaj let potem je spoznala mojega očeta.

Zdaj se iz Afrike in drugih vzhodnih držav se izseljuje veliko oseb. Dosti italijanskih oseb in politikov so proti temu in zato jih tudi ponižujejo. To pa zame ni pošteno. Osebe bi se morale "postaviti v kožo teh oseb" in malo pomisliti. Te osebe ne bi smele biti ponižane, prav nasprotno; morale bi biti spoštovane, ker so zapustile družino zaradi vojn ali gospodarskih razlogov.

Viri:

- Pričevalka: Elena Usseglio Gros, r.1978

Sebastiano Lovrecic, 3. r

ALEKSANDRINKE

Aleksandrínka je naziv za zdomske Slovenke (večinoma Primorke, po novejših raziskavah tudi nekatere Ziljanke), ki so od druge polovice 19.

stoletja do druge svetovne vojne odhajale v Egipt, zlasti v Aleksandrijo. Ob začetku druge svetovne vojne je bilo v Egiptu okoli 7000 aleksandrink.

Beseda aleksandrinka izvira iz primorske besede lešandrinka. V Egiptu so opravljale predvsem delo varušk, sobaric, kuharic, hišnih pomočnic in dojilj pri bogatih arabskih in tujih družinah.

Čeprav jim je bilo težko, so to delo opravljale za preživetje, ker doma je vladala revščina, domačije so bile zadolžene in neporočena dekleta so odhajala tudi po nove izkušnje. Samske se velikokrat niso vrnilo iz Egipta, saj je bila tam večja možnost za preživetje. Poročene ženske pa so zelo pogrešale može in otroke, čeprav so pred odhodom poskrbele za njihovo varstvo, v nekaterih primerih so otroci prišli v Egipt za njimi.

Iz Egipta so prišle tudi bolj izobražene in so to znanje delile tudi z ostalimi.

PRIMORSKE ALEKSANDRINKE

Večina primorskih deklet je bila iz Prvačine, Gradišča, Bilj, Bukovice, Mirna, Renč, Batuj, Sela pa tudi iz drugih krajev v Vipavski dolini, Goriških brdih in na Krasu. Za njihovo duhovno oskrbo so skrbele šolske sestre sv. Frančiška Kristusa Kralja. Dediščino primorskih aleksandrink ohranja Društvo za ohranjanje kulturne dediščine aleksandrink v Prvačini. Tam je na placu razstava, ki prikazuje usode aleksandrink in predmete, ki so jih prinesle iz Egipta. Društvo organizirana tudi različne dogodke in je poskrbelo za postavitev spominskih plošč v Zavetišču slovenskih šolskih sester v Aleksandriji in na Latinskem pokopališču v Kairu.

ZILJSKE ALEKSANDRINKE

Bivale so v Egiptu in bile zaposlene od začetka 20. stoletja enako kot ostale aleksandrinke. Enostavna obrazložitev njihove življenjske poti je, da so Ziljani kot furmani že od nekdaj bili navezani na Trst in imeli tam celo trgovine ali obrti. Tako, da so ziljske aleksandrinke zvedele za možnost zaposlitve v Egipt.

Viri:

- <https://sl.wikipedia.org/wiki/Aleksandrink>

Emma Petejan, 3. r

PRATETA OLGA IN NJENA SELITEV V AVSTRALIJO

Z možem sta odločila, da se preselita v Avstralij. Teta pravi, da oba sta imela pustolovski duh in sta si želela boljše življenje. Tako se je tja najprej preselil njen mož, ki je bil takrat star 23 let. Bil je leta 1954.

Vožnjo mu je plačala Avstralija in tam je delal na plantažah sladkornega trsa. Ona je med tem ostala v Mavhinjah, kjer je rodila prvega sina in štiri leta kasneje se je tudi ona preselila. Tudi zanjo in otroka je plačala vožnjo Avstralija. Prva leta je bilo zelo hudo, ker nista znala angleščine. Imela je veliko domotožja, tri letni sin pa se je stalno jokal, ker ni razumel drugih otrok. Njen mož je izgubil potrpljenje in prepovedal je, da bi govorili v slovenščini, ker je mislil, da se morajo novega jezika naučiti čim prej, da bo tako vključitev manj huda. Tako so od takrat v družini govorili samo v angleščini. Prva leta niso obiskovali slovenskih domov, ker jih je bilo malo in so bili vsi zelo daleč od njihovega doma. Teta pravi, da je bila večina Avstralcev zelo dobra z njimi, zato po nekaj letih je šlo na boljše. Mož se je zaposlil v tovarni papirja v Melburnu in tudi ona se je preseli-

la tja. Imela sta še dva otroka. Ta dva otroka ne govori slovensko in tudi prvi sin, rojen v Trstu, je ne govori, čeprav jezik precej dobro razume. Samo z možem sta se na stara leta pogovarjala v slovenščini in včasih obiskovala slovenski klub v Melbournu. Tetin mož je umrl pred leti, ona pa je sedaj stara 88 let in ima 9 vnukov.

Otroci in vnuki so obiskali v Trst in rojstni kraj nonotov. Samo prvi sin čuti pripadnost našim krajem in pravi, da bi se takoj preselil, če ne bi imel otrok v Avstraliji. On je prišel večkrat v Trst, teta pa ne. Rekla je, da ji je težko, ker ima veliko spominov tržaških sorodnikov, ki jih ni več.

Tudi če nas ni prišla še obiskat, bere vsak dan na spletu Primorski Dnevnik in Il Piccolo, tako da ve, kaj se tukaj dogaja. Večkrat nas pokliče in čutimo, da nam je blizu, tudi če je daleč. Pravi, da njeno srce bo za vedno razdeljeno na pol: ena polovica v Trstu druga pa v Avstraliji. Žal ji je, da ni naučila slovenščine svoje otroke, posredovala pa jim je veliko naših navad in vse recepte naših jedi.

Martin Reggente, 3. r

Poesie

QUATTRO RIME PER GIOCO

Lo sport adoro fare,
soprattutto correre e saltare,
appena ho visto la pista,
è stato amore a prima vista.

Lorenzo Zorzenon, 2. r

Tanti libri ho,
ma mai li leggerò;
a scuola non mi piace andare,
ma questa è la vita e nulla ci posso fare

Cecilia Novel, 2. r

Un anno è già passato
da quando questo virus è arrivato.
Non si esce più senza la mascherina
e quando siamo in casa, passiamo il tempo in cucina.
Tra una chiusura e l'altra il tempo vola,
è già bello esser tornati in presenza a scuola.

Veronika Tavčar, 2. r

Quando entro in campo
corro forte come un lampo.
Sogno di andare al Barcellona
e diventare come Diego
Armando Maradona

Jovan B. Milošević, 2. r

Oggi scriveremo un tema,
ma io non so nulla e questo è un problema.
Non ho voglia di scendere dal letto,
perché appena entrerò in classe avrò l'ansia nel petto.

Le mie mani suderanno,
perché con un altro brutto voto ripeterò l'anno.
E va bene! Sarà quel che sarà,
speriamo che la prof non mi boccherà!

Arina Sedmak, 2. r

FIORE

Madre terra son io
tu fiore, sei il mio più grande amore
ti ho visto nascere e poi sbocciare
ogni mattina ti guarda la bambina
so che ti strapperà via da me
ma non ci voglio pensare finché stai con me
ieri ti ha strappato
strappando anche il mio cuore
ora mi resta soltanto il dolore
dalla finestra in cucina
ti scorgo in un bel vaso sulla vetrina
la tua ultima famiglia ti accoglierà
finché il tuo ultimo petalo cadrà.

Greta Waltritsch, 1. r

LA SCUOLA

La scuola serve ad imparare,
la scuola serve ad ascoltare,
la scuola serve a non barare,
la scuola insegna il bene e il male.

A scuola conosci tanti amici
ed insieme vai anche in bici.
Dolci, simpatici e carini,
ogni tanto un po' birichini.
Dulcisinfindo la scuola è importante,
ma non dimentichiamoci delle vacanze.

Gioele Grilanc, 1. r

LE LETTERE

Le lettere sono importanti
come la vita dei cantanti,
la lettera si deve capire
prima di morire.

Le lettere si leggono
per questo si correggono,
si correggono da sole
per la magia del sole.

Le lettere si scrivono col cuore
e non col malumore,
con le lettere vai avanti
e così scrivi le poesie per i cantanti.

Le lettere non sono tanto utili in matematica,
ma abbastanza in informatica.

Thomas De Bosichi De Frandofilo, 1. r.

PRIMAVERA

E' arrivata la Primavera,
calda e divertente si spera.
I fiori innaffieremo,

con le canzoni di Sanremo.
Le galline ci sveglieranno
e gli uccelli canteranno.
I tulipani colorati
e i parchi fatati.
Le farfalle di tutti i colori,
le guardano i nuovi amori.
Le Primule appena fiorite
e le rose incuriosite,
le seguiranno
e pian piano fioriranno.
E' arrivata la Primavera,
calda e divertente si spera.

Elly Sturman 2. r

RISPETTO

Ma guarda un po' queste persone,
pensano che il sessismo, l'omofobia e il razzismo
siano la soluzione.

Giudicare una persona dal colore,
ma fammi il favore.

“L'amore tra gli stessi generi è proibito”,
ma scusa, ma ti sei almeno sentito?

Dicono che le donne valgono meno degli uomini,
certo,
cos'hanno nel cervello il deserto?

Con questi stereotipi ci stiamo complicando tutto
e stiamo rendendo questo mondo brutto.

Emma Fonda, 2. r.

Moj odnos do slovenščine

Rodila sem se v dvojezični družini, v kateri mama govori slovensko, oče pa italijansko. Tudi moja mama se je rodila v jezikovno mešani družini in medtem ko je z babico govorila po slovensko, je istočasno z dedkom govorila v italijanskem jeziku.

Že od rojstva sta se moja mama in babica pogovarjali in igrali z mano v slovenščini medtem, ko sem

sem hodila v vrtec in osnovno šolo, sem govorila največ v slovenščini. Obiskovala sem Slovenski dijaški dom in dramsko skupino za dolgih pet let, nato pa sem začela trenirati in še treniram odbojko pri Slovenskem športnem društvu Bor.

Na srednji šoli se je to zelo spremenilo, saj sem spoznala veliko italijansko govorečih prijateljic. S

z očetom ter s sorodniki govorila in se igrala v italijanščini. Sem pa edina, ki z mamo, teto in stricem, govori slovenski jezik, saj teta ni govorila slovensko s svojimi otroki oziroma mojimi bratranci. Zanimivo je, da so mama, teta in stric pogovarjajo v italijanščini tudi, če bi se lahko pogovarjali v slovenščini. To se je spremenilo z leti predvsem zaradi tega, ker so imeli očeta, ki je govoril samo italijansko. Ko

sorodniki se pogovarjam samo v italijanščini, ker drugače se ne bi mogli sporazumevati. V okolju Lonjerja, kjer stanujem, se skušam vključiti v slovenska krajevna društva. Ne vem, ali bolje obvladam slovenščino ali italijanščino, veliko berem v obeh jezikih in se skušam čimbolj potruditi. Vem, da se naša slovenščina v Trstu precej razlikuje od slovenščine v Sloveniji, to pa seveda, ker na naš

jezik včasih vpliva italijanska slovnica. Vsak večer gledam italijanske in slovenske oddaje in upam, da bom slovenski jezik še naprej govorila tudi zato, ker sem edina med vsemi sorodniki, ki ga lahko ohranja.

Če ne bom s slovenščino nadaljevala, bo na žalost v družini prevladala samo italijanščina.

Pamela Zammattio, 3. r

Moj prvi jezik je slovenščina. Oba starša sta Slovenca in izhajata iz slovenskih rodbin.

Živimo v zamejstvu. Okrog nas se vse več vsiljuje italijanski jezik in veliko slovenskih ljudi v pogovoru zaide kar na italijanščino ali italijansko različico tržaškega narečja.

V družini se pogovarjamo v slovenskem narečju, in sicer: z mamom v sovodenjskem, saj izhaja iz Sovodenj ob Soči, z očetom pa v mešanici med pravo slovenščino obeljeno z »čtnarščino« - to je narečje, ki se je govorilo na Katinari. Predvsem dedek govori to narečje. Prav zaradi te slovenske mešanice se večkrat smejemo, ker pride do smešnih pogovorov. Predvsem mama še ne pozna pomena vseh »čtnarskih« izrazov. Pri tem uživamo in se zabavamo.

Čutim se ponosem Slovenec, tudi ko govorim v slovenščini v prisotnosti tujih oseb. Pri nogometnih treningih nam trener stalno govori v slovenščini in obogati pogovor s srbskimi izrazi, ker je srbskega rodu. Veliko mojih soigralcev je iz italijanskih družin ali mešanih narodnosti (slovanskih in romanskih). S štiri drugimi soigralci slovenskega rodu, prevajamo ostalim. Da bi se ne kregali, se vrstimo pri prevajanju. Nekateri negovoreči slovenski soigralci so se že marsikaj naučili in začeli uporabljati v pogovoru. Tudi pri tem nas stalno spodbuja trener. To pride še posebej prav med tekmami proti italijanskim ekipam, ker vsa navodila jih razumemo, nasprotnik ne uspe prestreči naše taktike. Mi pa njihovega trenerja razumemo, kar jim kriči.

Mislím, da sem srečem, da je moj prvi jezik slovenščina. Njena posebnost je ena izmed redkih jezikov na svetu, ki ima dvojino. To večina ostalih narodov težje razume. Naučiti se jo, je težko. Poleg tega v tehnologiji, ki jo vedno več uporabljamo, so znani samo angleški izrazi. Italijanskih skoraj se ne rabi. Za nekatere predmete ali pojme v informatiki ne vem, če obstajajo tehnično-knjižni izrazi. To nam dokazuje, da je naša slovenščina stalno po močnim vplivom močnejših jezikov.

Marko Giacomini, 3. r

Neizbrisen spomin

V teh treh letih je bilo veliko dogodkov, veliko lepih doživetij in veliko spominov, toda enega spomina ne bom nikoli pozabila.

Bili smo na izletu v prvem razredu, prav na koncu leta. Izlet je bil zelo dolgočasen, saj smo hodili pod pekočim soncem od Devina do izliva Timave pri Štivanu.

Na koncu tega izleta smo se morali peljati z avtobusom nazaj na šolo. Razdelili smo se v dve skupini; tretji razred in polovica drugega sta šla v prvi avtobus, prvi razred in druga polovica drugega pa na drugi avtobus. Drugi avtobus je bil v zamudi, z ato smo morali čakati.

Ko smo vstopili na avtobus, je bilo pozno in konec šole je bil blizu, zato smo se med nami zmenili, da bomo »praznovali«
konec tistega leta kar na avtobusu. Nekdo je nastavil timer, tako da bi točno vedeli, kdaj se bo pouk zaključil. Nato smo čakali in čakali, manjkalo je pet minut, in smo čakali, manjkali sta dve minuti, in smo še čakali, nato je manjkala le ena minuta. Medtem so nekateri začeli snemati s telefonom, da bi ta trenutek imeli vedno shranjenega v mislih (in v telefonu).

Manjkalo je deset sekund in vsi na avtobusu smo začeli kričati na ves glas in začeli odšteti: Deset, devet, osem, sedem... vse do številke ena in nato je ves avtobus zakričal, nekateri so peli drugi so vriskali in tulili. Nato so nas profesorice hotele preglasiti, da se moramo umiriti, ampak mi jih nismo poslušali.

Ta dogodek je eden od tolških, ki sem jih doživela s svojimi sošolci. Ta tri leta so bila dolga in naporna, ampak zahvaljujoč se njim, tudi lepa, zanimiva, zabavna in smešna. Doživeli smo že veliko in ve-

liko še moramo. Zato ne bodimo žalostni, saj to ni konec, ampak šele začetek.

Teodora Korošec, 3. r

Tri leta nižje srednje šole so skoraj mimo. Čudno se mi zdi, saj zdaj, če pomislim, so kar bežala. Mislim, da naša generacija je preživela in še preživlja prav posebno izkušnjo s srednjo šolo. To zato, ker nas že drugo leto močno pogojuje koronačas in vse omejitve, ki nam jih nalaga državna vlada.

To nas je veliko prizadelo. Menim, da nas je ta izkušnja močno zaznamovala in to prav vse: nas učence, profesorje, šolske sodelavce in starše. Ponavadi je najlepši trenutek dneva prav pot v šolo, čakanje na šolski zvonec, odmor in pot domov. Takrat se lahko naklepetamo, igramo, šalimo, menimo, hecemo, družimo in tudi nagajamo. Letos pa moramo biti zaradi dodatnih pravil veliko zadržani. Paziti moramo, da jih ne prekršimo. Odmor preživljamo samo s sošolci, ki obiskujejo isti razred. Ne smemo se družiti z ostalimi. Nismo sproščeni. Zgleda kot, da smo vsi akterji, ki igramo v filmu.

Večkrat pozabimo na pravila, koncentracija pade in odreagiramo nespodobno. Takoj so profesorice nad nami. Tudi vzdušje v razredu med poukom se je močno spremenilo. Nihče ni kriv za to. To je posledica koronačasa.

Pri srcu nam bodo ostali vse eskurzije, izleti in beli teden, ki smo jih preživeli v prvem letniku in v prvih mesecih drugega razreda.

Marko Giacomin, 3. r

Neizbrisen spomin. Kaj pravzaprav pomeni "neizbrisen spomin"? Za vsakega od nas so ponavadi spomini drugačni. Večkrat pa se zgodi, da v tistem spominu spada več oseb in tisti so zame neizbrisni spomini. Imam ogromno spominov o šolskem živl-

jenju, saj sem pet dni na teden v dopoldanskem času preživela v šoli.

Februarja 2019, ko sem obiskovala prvi razred nižje srednje šole, se je ravnateljica odločila, da bomo s takratnim prvim razredom naše matične šole šli smučarsko šolo v Bohinj. Na osnovni šoli smo hodili samo na šole v naravi, zato smo bili vsi vznemirjeni.

Ampak zakaj je bil ta beli teden tako poseben?

Ljubim smučanje in tam smo smučali polovico dneva, kar je bilo krasno. Vreme je bilo perfektno, naš učitelj je bil priden in spoprijateljila sem se z vsemi v svoji skupini.

Pred našo sobo je bila soba, v kateri so spale tri učenke s svetoivanske šole. Pri vseh obrokih smo sedele skupaj, vedno smo se družile v svoji ali njihovi sobi, torej smo bile vedno skupaj. Zelo vesela sem, da sem jih spoznala, ker so zame sedaj med najpomembnejšimi osebami.

Ponoči so nam fantje iz sosednje sobe podajali hrano skozi okno. Zelo smešno je bilo, ker je bila zunaj temperatura pod ničlo in mi smo se s celim telesom nagnili tako, da bi si lahko podajali hrano. Danes smo seveda prijatelji in vsakič, ko pomislimo na ta dogodek, se začnemo vsi smejati kot kokoške.

Upam, da se bo čim prej končala pandemija, ker hočem spet doživeti tako lepo izkušnjo. Hvaležna sem gospe ravnateljici za to nepozabno doživetje!

Emma Petejan, 3. r

V prvem letniku prvostopenjske srednje šole smo šli v Ljubljano. Ne spominjam se nim se vseh detajlov, ampak vem, da smo se zbudili in odpotovali iz Trsta zelo zgodaj. Ko smo prišli na mejo z Bosno in Hercegovino smo pokazali dokumente in nato smo prečkali mejo.

V Sarajevu so nas čakale družine; jaz sem bila pri Hildini družini. Hilda je bila zelo prijazna, imela je veliko stanovanje in tudi psa. Naslednji dan smo šli v šolo in po šoli v mesto, tam je vse stalo zelo malo. Z Hildo sem šla v muzej, bilo je zelo zanimivo, nato pa sva šli si ogledat kanal reko?, toda voda ni bila tako čista.

Popoldne smo se vsi vrnili v šolo, ker so bile delavnice, in nekateri so imeli popoldanski pouk.

Končno je prišel zadnji dan. Oblekla sem se in šla v šolo. Tam so nam povedali, da bomo zvečer šli v kino. Vsi smo bili zelo veseli. Po pouku sva se vrnili domov in se oblekli, da bi si šli ogledat film; vsa šola je bila tam. Ogledali smo si film z naslovom *Venom*; Bil je strašen film, zaradi tega so nekateri moji sošolci zapustili dvorano. Na koncu filma smo šli domov, ker je bilo zelo pozno.

Ko sem se zbudila, sem se morala pripraviti, spakirala sem kovček in nato šla proti šoli, kjer so nas pozdravili. Posločila sem se od vseh in nato vstopila na avtobus. Prečkali smo mejo in prišli pozno v Trst. V Sarajevu sem se zelo zabavala, želela bi ga zopet obiskati, ker imam zelo lepe spomine.

Matilde Cocoluto, 3. r

O teh treh letih imam veliko neizbrisnih spominov, kot je nesreča sošolca na šolski izmenjavi v Slovenj Gradcu ali ko smo "razgrajali" med odmori. Eden izmed zanimivih dogodkov je, ko smo odpotovali v Slovenj Gradec in spali pri družinah. To je bila zame lepa izkušnja, za mojega sošolca pa ne, ker se je s skirojem spustil po klancu in ga je zadel avto. Sošolec je moral v bolnico, ker si je poškodoval nogo.

Najlepše dogodke sem doživel na belem tednu v Bohinju, v sobah sošolcev. Neko noč smo vsi šli v sobo, ki je bila največja, in se tam zabavali in rajali. Eno uro na dan (zvečer) smo imeli na razpolago telefone in nekemu sošolcu je uspelo dobiti kodo

WI-FI-ja, to nam je bilo seveda prepovedano, ampak nas niso odkrili. Lepo je bilo tudi, ko smo šli smučat in smo tudi smučali izven smučarske proge.

Ti so bili najboljši in neizbrisni spomini, ki sem doživel s sošolci v teh treh letih.

Thomas Richter, 3. r

Jeziki štejejo

SREČANJE S ŠTUDENTKO GIULIO RORATO

Tisti, ki je prebral naslov, se mogoče sprašuje, kakšen je njegov pomen. Ko potujemo v tujo državo ali mesto, nam je ponavadi težko, ker v veliki večini ne poznamo jezika, ki ga tam govorijo. Seveda, malo si pomagáš z angleščino, malo z gestmi, a najboljše bi bilo znati tisti jezik ali pa vsaj znati jezik iste jezikovne skupine, ker so si podobni.

težko, ker moraš poznati vse besede in izraze v drugem jeziku.

Po pogovoru z Giulio smo šli na šolsko dvorišče in na ograjo razobesili transparent, na katerem piše "Pogovarjaj se z mano" in to v vseh tistih jezikih, ki jih govorimo učenci na naši šoli.

Tudi po mojem mnenju so jeziki zelo pomembni in upam, da se bom tudi jaz naučila kak drugi jezik, ker mi je zelo všeč potovati.

Ema Petejan, 3. r

V petek, 25. septembra, nas je obiskala Giulia Rorato. Študentka, doma iz Tržica, ki izhaja iz popolnoma italijanske družine in je od vrta do višje šole obiskovala šole s slovenskim učnim jezikom. Na višjo šolo je hodila na jezikovni licej. Povedala nam je, da so jo od vedno zanimali jeziki. Razložila nam je, da znati nov jezik, je ogromno bogastvo.

Zakaj smo ravno Giulio povabili na našo šolo? Zmagala je na vsedržavnem tekmovanju za mlade prevajalce, na katerem je morala prevesti umetnostno besedilo iz italijanščine v slovenščino. Nekateri mislijo, da je to preprosto, a v resnici je izredno

Moje nadaljnje šolanje in poklicni načrti

Zelo rada sodelujem pri pouku angleščine ter zanimala me tudi zgodovina. Že veliko let obožujem jezike, prav zato sem se vpisala na jezikovni licej, kjer se bom učila spanščino in francoščino. Dva moja sanjska poklica sta prevajalka in detektivka, saj ljubim branje kriminalk. Lahko bi celo postala pisateljica kriminalk v več jezikih.

V četrtem letniku višje šole načrtujem obiskovanje liceja v tujini. Zanimalo bi me učenje v Milwaukeeju, Wisconsinu ali v Atlanti, Georgii. Tudi učenje v Floridi in v drugih državah bi mi bilo všeč, saj ljubim Ameriko.

Camilla Rosa Fauzara, 3. r

Moja najljubša predmeta v šoli sta matematika in naravoslovje. Za naslednje leto sem se vpisala na znanstveni licej, ker mislim, da je to zame najboljša izbira. Ne vem še, s katerim poklicem bi se rada ukvarjala, ker me zanima veliko stvari. Najrajši pa bi rada bila igralka ali se zaposlila na RAI. Zahvaljujoč se naravoslovju, me zanima tudi svet zdravnikov. Rada bi postala kirurg, ker je čudovito, da s svojim znanjem lahko rešiš življenje osebam.

Ljubezen do radia in televizije ter igrilstva se je pojavila pred dvema letoma, ko sem začela igrati v dramski skupini. Ljubezen do zdravnikov pa se je pojavila letos, ko smo pri naravoslovju začeli obravnavati človeško telo, kar je po mojem mnenju zelo zanimivo.

Straši me prihodnost, rajši živim v sedanosti, ker se našim življenjem lahko zgodi karkoli, lahko se iz enega dneva v drugega spremeni vse. Upam samo,

da mi bo moj poklic všeč in da ga ne bom opravljala samo zato, ker ga moram.

Emma Petejan, 3. r

Izbrala sem slovensko višjo šolo Antona Martina Slomška, in sicer družbeno-ekonomsko smer.

Želela bi postati novinarka, atletska trenerka ali profesorica športne vzgoje. Rada bi tudi postala profesionalna teniška igralka.

Od vedno me je navduševalo novinarstvo, ker je moja nekdanja ritmična trenerka Valentina Oblak moja vzornica in bi rada postala kot ona.

Vedno so me pritegnil šport, zato mi je všeč ideja, da bi postala atletska trenerka ali profesorica športne vzgoje, ker bi mi bilo zelo všeč postati kot lanski profesor športne vzgoje in tudi moj sedanji atletski trener Miha Pečar.

Torej rada bi postala profesionalna teniška igralka, kot teniška igralka Serena Williams, ker je tenis njen najljubši šport in ker me ona zelo navdihuje zanj in se nikoli ni predala.

Moji hobiji so: risanje, pisanje, tekanje, branje in zelo mi je všeč književnost. Rada pišem zato, mi je zelo všeč pisati spise.

Sem zelo dobra tekačica, čeprav nisem preveč vzdržljiva. Sem zelo uspešna v vsakem športu in se pri v tenisu zelo trudim. Lani poleti sem dosegla prvo mesto v turnirju under (U) šestnajst.

Moji najljubši šolski predmeti so: angleščina, glasbena in likovna vzgoja, ter telovadba. Zelo sta mi všeč tudi slovenščina in italijanščina.

Ilenia Dazžara, 3. r

Obiskujem 3. razred srednje šole. Všeč so mi angleščina, znanstveni predmeti, slovenščina in rad bi se naučil še veliko drugih jezikov. Prepričan sem v svojo izbiro. Vpisal sem se na znanstveni licej Franceta Prešerna, ta šola zahteva univerzo in nameravam nadaljevati svoj študij na univerzi. Vpisal bi se na ekonomijo ali psihologijo. Rad bi delal v velikem podjetju s simpatični sodelavci.

Jakob Bremec, 3. r

Šolal sem se na OŠ Frana Milčinskega na Katinari, Šolanje sem nadaljeval na Prvostopenjski srednji šoli sv. Cirila in Metoda in ga bom nadaljeval na tehniškem zavodu Jožefa Stefana. Po zaključnem šolanju se bom vpisal na univerzo. Rad bi postal elektronski inženir.

Marco Palazzolo, 3. r

Po končani srednji šoli bom obiskoval višjo srednjo šolo, ki ima tri smeri. Po mojem mnenju bom obiskoval, najbolj zanimivo smer in isto smer so izbrali tudi nekateri moji sošolci.

Ko dokončaš to smer, imaš možnost, da se zaposliš v večjem podjetju ali da ustanoviš svojega. Šola, ki sem jo izbral, ponuja po končanem šolanju veliko možnosti za zaposlitev. Ena izmed teh je tudi pridobivanje izkušenj v drugi smeri, ker v prvih letih šolanja jo lahko obiskuješ v popoldanskih urah. Ta šola je Državni tehniški zavod Jožefa Stefana, ki je že od samega začetka je usmerjena v določene učne predmete, ne glede katero smer obiskuješ. Mislim, da glede na poklic, ki ga želim opravljati, sem izbral pravo šolo.

Marko Giacomini, 3. r

Vpisala sem se na Državni tehniški zavod Jožefa Stefana, in sicer na biokemijsko smer. Šola se nahaja pri Svetem Ivanu. Izbrala sem to smer, ker imam rada biologijo in ker me ta šola zelo zanima.

Po končani šoli se bom verjetno vpisala na univerzo, vendar ne vem točno, kaj bom izbrala. Poleg biologije imam najraje angleščino, matematiko in zgodovino.

Ko sem bila majhna, sem želela postati veterinarica, pisateljica ali zobozdravnica. Mislila sem tudi, da bi lahko postala optikarka, kot moj oče, čeprav mi tehnologija ni preveč všeč. Priznati moram, da sem imela z izbiro višje šole velike težave, ker sem bila neodločna, vendar sem na koncu izbrala tisto pravo. Dodati moram, da sem celo mislila, da bi se lahko v življenju ukvarjala z odbojko, vendar je šolanje pomembnejše. Vseeno upam, da bom v življenju opravljala to, kar mi je všeč.

Pamela Zammattio, 3. r

Rada berem, plešem in pojem. V šoli se počutim dobro, a imam težave. Všeč so mi književnost, italijanščina in letos tudi angleščina.

Rada bi postala frizerka, saj sem se vpisala na poklicno šolo za kozmetičarstvo. Na višji šoli bom imela staž; zjutraj, namesto da bi hodila v šolo, bom šla "delat" v salone v Trstu. Malo se bojim, ker še nikoli nisem tega pokusila. Če bom morala barvati lase, bom morala dobro poznati kemijo, saj je naravoslovje eden od mojih najljubših predmetov. Ukvarjala se bom s frizurami in še z drugimi dejavnostmi. Komaj bom končala vsa tri leta šole, si bom poiskala delo tako, da bom lahko tudi pomagala doma in imela svoj denar.

Upam, da ne bom imela veliko težav in da bom spoznala veliko novih prijaznih oseb.

Petra Milošević, 3. r

Rada bi postala igralka, a nisem prepričana, da se mi bo to uresničilo, sicer imam velike dvome. Že od šestega leta sodelujem v gledališkem krožku in se še vedno ukvarjam s tem. Zelo mi je všeč nastopati in uživam na odru.

Zanimajo me angleščina in nemščina, rada bi se naučila tudi ruščino, ki se jo bom učila naslednje šolsko leto. Študij bom nadaljevala na Državnem znanstvenem liceju Franceta Prešerna, in sicer na jezikovni smeri. Učila se bom veliko, saj si z lahkoto zapomnim stvari.

V naslednjih letih bom še razmislila, na kateri fakulteti bi lahko bila najbolj uspešna, gotovo pa si bom to takrat razjasnila pojme.

Petra Štrajn, 3. r

Uživam pri pouku matematike in naravoslovja. Zanimajo me tudi šport in aktualni družbeni dogodki. Nimam še jasnih pojmov, kaj bom postal, vseeno pa bom študiral na univerzi, in sicer na znanstvenem področju. Pri naravoslovju me zanimata onesnaževanje in biologija. Matematika je zame zelo pomembna, ker rabi v vsakdanjem življenju.

Sebastiano Lovrecic, 3. r

Zelo sta mi je všeč branje in pisanje, dobra sem v jezikih (razen v nemščini) in zelo mi je všeč zgodovina, toda nisem še gotova, kateri poklic si želim opravljati v prihodnosti, zaradi svojih številnih interesov.

Izbrala sem humanistično smer na Državnem liceju Antona Martina Slomška, ker me zelo zanimajo humanistične vede in bom kasneje imela več možnosti pri izbiri zaželenega poklica.

Po zaključeni višji šoli se bom vpisala na univerzo v Ljubljani in tam končala svoj študij, nato se bom morala zaposliti. Kot sem prej omenila, sem še ne-

gotova glede poklica, ki bi ga opravljala v prihodnosti, toda imam nekaj načrtov, npr. rada pišem, zato bi lahko postala pisateljica, zanimajo me humanistične vede, zato bi lahko bila psihologinja...

Teodora Korošec, 3. r

Svoje šolanje sem začel na OŠ Frana Milčinskega na Katinari. Na tej šoli sem se šolal pet let, nato sem se vpisal na Prvostopenjsko šolo sv. Cirila in Metoda, vedno na Katinari.

Študij bom nadaljeval na višji šoli Jožefa Stefana na elektronski smeri glede nato, da je na svetu vedno več tehnoloških aparatov. Že od otroštva so mi bila všeč motorna vozila, ampak glede tehnološkega položaja v katerem smo, sem izbral elektronsko smer.

Če bom uspešen, se bom pozneje zaposlil; najraje seveda na elektronskem področju. Še ne vem točno, kaj bom delal, čeprav vem, da se bom zaposlil na tem področju. Po koncu svoje delovne kariere, sem pomislil, da bi lahko odprl neko podjetje, zato da bi pridobil še kaj denarja.

Ti so moji načrti za prihodnost, čeprav se bom moral zelo potruditi.

Thomas Richter, 3. r

Mondo gigante

SONO DIVENTATA UNA FORMICA

Una mattina mi svegliai e mi trovai in un posto buio. Camminai, ma niente. Poi vidi un pizzico di luce e andai verso il posto da cui proveniva. Appena raggiunto, uscii con fatica e... vidi la mia stanza che era diventata immensa. Mi accorsi che fino a quel momento ero stata sotto le coperte del mio letto.

Pian pianino andai verso la scrivania dove ho “un posticino trucchi”. Ovviamente la scrivania era alta ed io stavo per terra. Ma non so come, stavo camminando sulla gamba della tavola, cioè in verticale! Giunta in cima guardai nello specchietto vicino ai trucchi e guardandoci dentro mi vidi: ero una formica!!! Il mio cuore cominciò a battere a mille, stavo per svenire, ma sentii un rumore: era mia madre che bussava alla porta per svegliarmi. Io, nel panico, mi nascosi, ma non avevo nessun motivo per farlo. Mi nascosi tra gli smalti per le unghie che erano come un condominio gigante; vedevo ogni singolo brillantino come se fosse una ciambella. Mia madre però non entrò, quindi uscii e andai verso il bordo della scrivania che mi sembrava infinita. Mi venne l'idea di saltare giù e, con il battito a una velocità folle, saltai giù. Miracolo! non mi ero fatta niente. A quel punto mi resi conto che c'era il tappeto. Mi venne un'idea: “Farò un giretto intorno; ma ci metterò quattro ore!” A questo punto presi il coraggio ed entrai nel “bosco” di colore rosso (il tappeto). Non so quanto tempo era passato, ma quando uscii dal “labirinto/bosco” ero stanca morta. Proseguii lo stesso.

Oltrepassai la fessura sotto la porta della stanza, quando vidi i piedi di mio fratello proprio davanti ai miei occhi. Mi sembrava il grattacielo più alto del mondo che stava per calpestartmi! per fortuna proseguì verso la sua stanza.

Io vedevo tutti i comodini, vasi, quadri,... come se fossero dei palazzi. Affaticata, andai verso la cucina dove c'era mamma e papà che stavano preparando la colazione. Mi diressi verso il bidone dell'immondizia che è in un angolo della cucina. Lì incontrai un'altra formica che stava rovistando tra i nostri rifiuti giganti. Provai a parlare con lei: “Ehi, sono una formica che vive qua! Tu chi sei?”. Lei rispose saltando giù: “Primo, sono un maschio, secondo mi chiamo Martin.”. Continuò: “Il tuo nome invece è...?” Io risposi: “Arina.”. Con una risata esclamò: “Oh, mio Dio! Ti chiami come la mocciosa che vive qui in questa casa!”. Io, offesa, ribattei: “No, caro, io sono la mocciosa che vive in questa casa!”. Martin disse: “Ma sì, per chi mi prendi? Per uno stupido?” poi se ne tornò sul suo bidone.

Anch'io arrabbiata me ne andai verso il bagno. La strada era più lunga. Quando arrivai mi esercitai nelle tecniche da formica. Mi arrampicai sul muro, mi resi conto che la gravità mi spingeva giù, ma le mie zampe non si staccavano. Era fichissimo!

Noi abbiamo nel bagno una lampada per terra; mi ci arrampicai e mi sedetti. Era così bello, caldo, temperatura perfetta, comodo... Non volevo scendere, ma volevo ancora esplorare. Saltai giù, quando mio fratello (il grattacielo) entrò per fare pipì; abbassò i pantaloni, le mutande e poi..., insomma non era una bella vista. Quando se ne andò mi accorsi che l'orologio accanto alla porta segnava le dieci e mezzo. Il mio primo pensiero era: “Che bello! ho perso la scuola!” e così continuai a esplorare.

Mia madre e mio padre erano già andati a lavorare e io avevo una fame...da formica. Così andai di nuovo in cucina, senza salutare Martin salii sul tavolo. C'erano le briciole della famosa torta della mamma. Ne mangiai così tante che stavo per scoppiare.

Mi allontanai dalla torta con difficoltà, mi sentivo piena, anzi una bombetta. Andai verso il soggiorno; là c'erano sia il tablet sia il televisore con Netflix. Avevo pensato che potevo usare il tablet, perché era

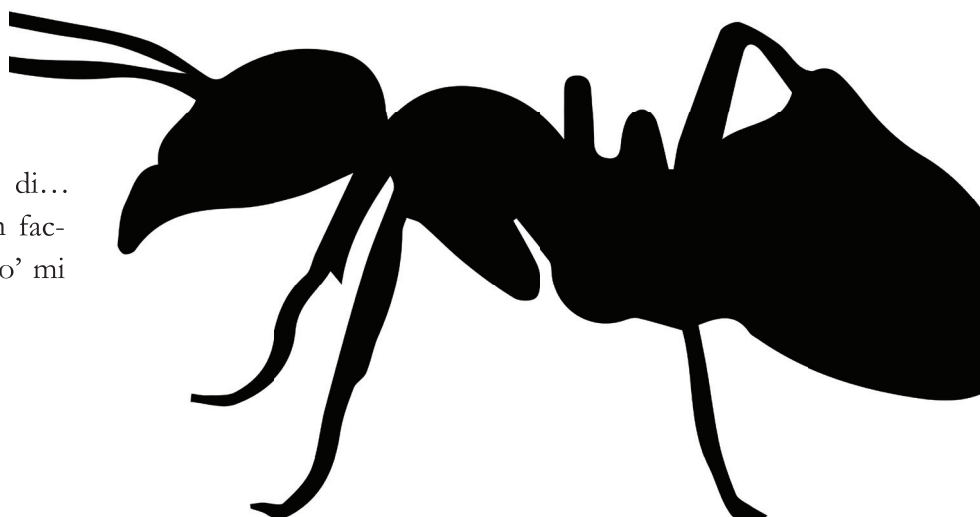
più facile. Salii su una tazza che era là vicina. La mia idea era di saltare sul tasto HOME per accenderlo, ma non funzionò, così smisi di provarci. Pensai che potevo fare altre cose. Allora tornai nella mia stanza; io avevo una specie di collezione di mini cose nella mia camera, tipo mini biliardi, mini caramelle, mini slot machine, mini letto, ... Così mi distesi sul mini letto con una mini caramella in bocca e finì che mi addormentai.

La mattina seguente ero ancora una formica, ma più attiva: potevo saltare, correre velocemente... così andai subito a cercare Martin e facemmo pace. Lui mi insegnò le cose da formica. Lui infine mi chiese se ero davvero la ragazzina di quella casa, io gli risposi di sì. Così mi credette e mi avvertì che la sera precedente, mentre dormivo, c'è stata la polizia in casa, poiché i miei genitori avevano denunciato la mia scomparsa. Ero un po' preoccupata, ma non più di tanto.

Nel pomeriggio incontrammo una formica di nome Patrizia; era una snob, una di quelle che ti veniva la voglia di uccidere. Ci rubò tutte le briciole e se ne andò. Lei aveva il sedere gigante, Martin quasi non si vedeva. Per il resto del giorno non la incontrammo più. Io e Martin uscimmo pure fuori. Incontrammo gli amici di Martin e avevamo dato fastidio alle zecche che erano sul prato. Era tarda sera quando andai a dormire. Ma la mattina mi svegliai nel mio letto.

Ero grande come un' umana, ero un'umana; allora decisi di andare in cucina a salutare Martin, e poi vidi Patrizia e decisi di... calpestarla. Con il sorriso in faccia andai a scuola. Ma un po' mi mancherà la vita da formica.

Arina Sedmak, 2. r

Moj kotiček srca v Sloveniji

Osebnost imam v Sloveniji dva kotička, na katera sem zelo navezan.

Prvi kotiček je Termalna Laško, ki se nahaja v dolini Laško, in v bližini tovarne Laško, kjer proizvajajo znano slovensko pivo. Navezan sem, ker je to bil moj prvi počitniški kraj v Sloveniji.

kupolo, ki se lahko odpre. Poleg tega imajo tudi zunanje bazene in vodne tobogane. Hotel nudi tudi spust po reki Savinji, ki teče za hotelom, s kajakom ali kanujem. Ob reki se nahajata tudi pešpot in kolesarska steza, ki povezujejo hotel-terme z vasjo.

Rogla je kotiček bolj primeren za športnike, ker v

Drugi kotiček je pa počitniški in rekreativni kraj Rogla. Nahaja se na Pohorju, in sicer na vrhu gore Rogla. Še posebno sem navezan na ta kraj, ker vsako leto se odpeljem tja z nogometno ekipo na intenzivne priprave.

Bodisi Terme Laško kot Rogla sta zanimiva in lepa kraja, privlačna za turiste in športnike. Laško je bolj turistični kraj od Rogle, ker ima velik notranji bazen, ki se nahaja v pritličju; nad tem bazenom sta druga dva manjša s hidromasažo. Ob njem pa je velik tobogan. Vse to je pokrito z veliko stekleno

primerjavi z vsemi bazeni, ki ima Termalna Laško, ima Rogla veliko kolesarskih poti, tudi adrenalinskih, stez, po katerih se obiskovalci sprehajajo ali opazujejo naravo. Za športna društva nogometa, košarke, rokomet ali drugih športnih panog, tudi za ženske športe, imajo igrišča, telovadnice, bazen in druge dobro opremljene prostore.

Če iščete in uživate v naravi, športu in miru vam predlagam Roglo. V primeru, da iščete kulturo in imate radi plavanje, vam priporočam Termalno

Laško, tudi zato, ker le nekaj kilometrov je oddaljeno od mesta Celje.

Marko Giacomini, 3. r

Moj kotichek srca v Sloveniji so Marezige. Tam dela moj oče, in sicer kot kmet. Imamo dve hiši, v eni stanujeta moja babica in moj dedek, v drugi pa moj oče in jaz.

Moj oče in moja mama sta se pred štirimi leti ločila. Sedaj živim en teden v mestu pri mami in en teden v Marezigah pri očetu.

Marezige so majhna vas v občini Koper. Šteje malo več kot 400 prebivalcev, zato se skoraj vsi poznajo.

Vsako jutro se moram zbuditi zelo zgodaj za iti v šolo, ampak se to splača. Od Marezig do Trsta je 40 minut vožnje z avtom. Tam imam veliko lepih spominov, že odkar se imel manj kot eno leto.

Moj oče je tam posadil veliko oljk, razne povrtnine in sadje. Vsako letom obiramo oljke in sadje in iz njih pridelamo razne marmelade in olja.

V zadnjem letu se je prikazala nova pandemija. Med lockdownom želel sem moral biti v Trstu. Nisem smel iz hiše, večino časa sem bil na računalniku in to ni bilo dobro. Vsako nedeljo sem si lahko privoščil iti v Marezige k očetu. Tam sem se veliko zabaval. Po prvem mesecu sem bil vedno žalosten in nervozen. Želel sem biti pri očetu in vsak teden sem nestrpno čakal nedeljo, da bi šel v Marezige. Moja babicase je rodilav Marezigah in mi je vedno pripovedovala razne zgodbe. Jaz sem vedno očarana in zanimivo poslušal, na primer, kako je morala vsak dan po vodo k bližnjemu vodnjaku.

Zame so Marezige domač kraj, kjer lahko počnem vse. Kakšen krat, ko ne delam, izdelujem razne hišice ali koristne predmete, saj imam vse pripo-

močke. Tam imamo tudi nekaj živali, skratka, to je zame magičen kraj.

Sebastiano Lovrecic, 3. r

Moj kraj

MEIN STADTVIERTEL

Ich wohne in Barkovlje, in der Bonafata-Straße 1, gegenüber dem SUSHI-Restaurant. In meinem Stadtviertel gibt es eine Kirche, neben der Kirche ist ein Mini-Supermarket und die Apotheke. Neben meinem Haus ist mein Segelklub. In Barkovlje sind auch viele Cafés.

Noah Samuel Barbiero, 3. r

Ich wohne in einem großen Haus und wir haben einen große Gn arten. Ich lebe in Rojan neben Cologna. Von dem Haus haben wir den Wald und ein paar Häuser. Wir kennen die Nachbarn nicht, sie wohnen in einem großen Wohnhaus links. Ein mein Freund wohnt nahe von mir. Mein Großvater ist Imker und im Garten haben wir einen Blenenstock.

Malina Dolbar, 3. r

Ich wohne im Stadtviertel Sv. Ivan. Im stadtviertel gibt es einen großen Platz. Es heißt Gioberti-Platz. Am Platz gibt es eine große kirche. Auf dem Platz gibt es zwei Bushaltestellen, eine Apoteke, eine Tierhandlung, eine Bäckerei und ein Cafe. Rechts ist eine Straße mit vielen Geschäften, zum Beispiel, eine Metzgerei, ein Blumenladen, ein Fischmarkt, ein Gemüseladen. Das ist das Zentrum von meinem Stadtviertel. ich habe alles in der Nähe von meinem Haus. es ist auch ein große Schwimmbad. Im mein Stadtviertel sind es viele slowenische Schulen, zum Beispiel meine Mittelschule, das Prešeren-Gymnasium und DIZ Jožef Stefan und viele andere italienische Schulen. In meinem Stadtviertel sind zwei

Supermärkte, eine Kneipe und ein großes Sportzentrum.

Martin Kits, 3. r

Ich wohne in Rocol. Es war ein Dorf, aber heute das ein Stadtteil Triests. Es ist so schön; hier sind viele Straßen, kleine und großen, zwei Eisdielen und zwei Kirchen.

Samuel Piscanc, 3. r

Mein Stadtviertel liegt im Zentrum der Stadt Triest. In der Umgebung gibt es viele andere Wohnungen und eine Bäckerei, ein Fischgeschäft, ein Juweliergeschäft, weitere Cafés und einen Tabakladen.

Veljko Trajković, 3. r

Mein Stadtviertel hat viele Gebäude. In den Gebäuden gibt es viele Wohnungen, eine Apotheke, eine Metzgerei, einen Gemüseladen, einen Fischmarkt und eine Bäckerei. Hier gibt es auch eine Kirche und einen Leuchtturm, aber es gibt keinen Spielplatz, keinen Frisiersalon und kein Büro.

Ajda Korošič, 3. r

Ich wohne im oberen Teil des Zentrums von Triest. Neben dem „Viale“. Es gibt dort nicht viele Geschäfte. Es gibt nur zwei Cafés, eine Apotheke, eine Kirche, ein Fußballfeld, eine Pizzeria, eine Schule und einen Kindergarten, einige Spielplätze und eine Post. Die drei Dinge, die wir jedoch am meisten vermissen, sind: ein Restaurant, eine Eisdielen und ein Supermarkt. In unserer Straße gab es auch eine Bäckerei, die sehr gutes Essen kochte, aber dann mussten sie schließen, weil die Besitzer alt und krank waren. Glücklicherweise habe ich im vierten

Stock einen schönen Blick über die ganze Stadt und die Umgebung.

Ich genieße mein Stadtviertel wirklich. Ich bin sehr glücklich, in Triest und in diesem Teil der Stadt zu leben.

Costanza Capovilla Nemenz, 3. r

MEIN DORF

Ich wohne in Rovte. Das ist ein Stadtviertel von Triest. Es liegt unter der Hauptstraße und dem Krankenhaus von Katinara. In Rovte sind viele Einfamilienhäuser mit Gärten und Garagen, viele Wohnhäuser, kleine Felder, viele Bäume und Obstbäume. Das ganze Stadtviertel Rovte hat schönen Blick auf das Meer und auf Lazaret. Rovte liegt am Fahrradweg Cottur, daneben steht die Fahrradvermietung und ein B&B Chip Chop. Manchmal im Sommer weidet eine Ziegenherde auf der Wiese unter dem Krankenhaus und über dem Fahrradweg. Seit langem gibt es nicht mehr da das Gasthaus, das Lebensmittelgeschäft, militärisches Arsenal und ein kleines Kulturhaus. Wenn es viel regnet, kommt aus ein Bach, der ist meistens trocken, er heißt Botro. Botro ist auch ein Toponym.

Marko Giacomini, 3. r

Ich wohne in Katinara. Früher war es ein kleines Dorf, jetzt aber ist es ein wichtige Vorstadt. In Katinara gibt es das größte Krankenhaus von Triest. Es gibt viele Buslinien, die verbinden verschiedene Zonen der Stadt.

Wir haben eine Kirche, zwei Schulen, zwei Supermärkte, viele Caffés und eingekleine Kaufhäuser.

Mann kann spazieren gehen oder ins Grüne laufen. Ich mag Katinara, denn es ist meine Geburtsstadt.

Emma Petejan, 3. r

Mein kleines Dorf heißt Saifnitz. Es liegt neben Tarvis an der Grenze mit Österreich und Slowenien. Meine Großmutter hat hier eine kleine Wohnung und wir gehen immer gern hier. Es gefällt mir sehr gut, denn das Dorf ist klein aber sehr schön. Es gibt nicht viele Autos, so wir können mit dem Fahrrad oder zu Fuß spazieren gehen. Es gibt viele typische Häuser. Die Häuser sind nicht hoch. Sie haben einen schönen Garten oder Gemüsegarten.

Von Fenster aus, können wir den Luschariberg sehen. Am Abend können wir auch die kleine Kirche mit ihren Lichten auf Luschariberg sehen.

Im Sommer haben wir im Garten auch ein Trampolin. Mit Freunden springen wir gern auf dem Trampolin. Im Garten haben wir auch einen Grill und wir haben hier viel Spaß. Abends können wir die Sterne sehen. Wir haben auch ein Camping Zelt und wenn wir wollen, können wir auch hier schlafen. Auch im Winter haben wir Spaß. Natürlich können wir Ski fahren oder mit dem Schnee spielen, oder in den Wald gehen.

Petra Štrajn, 3. r

In Lonjer sind ein Sportzentrum, ein Denkmal, ein Kindergarten und eine Kirche. In Lonjer gibt es viele wilde Tiere wie Wildschweine und Rehe. Nach Lonjer fährt der Bus 35. Er fährt vom Oberdan-Platz in Triest bis zur Kreuzung neben dem Sportzentrum. Lonjer hat enge Gassen und Straßen, aber ich mag Lonjer.

Pamela Zammattio, 3. r

Klassenfahrt nach Berlin

Wir, die 3 Klasse, sind letzte Monat nach Berlin gefahren. Wir haben uns um 6.15 Uhr vor dem Hauptbahnhof in Triest getroffen. Leider sind nicht alle Klassenkameraden mitgekommen. Unsere Deutschlehrerin, Frau Smotlak, hat die Fahrt organisiert. Der Zug ist pünktlich um 6.35 Uhr abgefahren. Wir sind um 21.50 Uhr in Berlin ange-

kommen. Im Hotel haben wir zu Abend gegessen. Nächsten Tag sind wir mit der U-Bahn zum Alexanderplatz gefahren. Wir haben das Rote Rathaus, den Fernsehturm und das Nikolai Viertel gesehen. Nach dem Mittagessen sind wir zur Museumsinsel gegangen. Wir haben dort viele Museen gesehen. Am Abend sind wir ins Hotel gegangen. Nächsten

kommen. Leider sind wir nicht pünktlich angekommen. Wir haben 30 Minuten Verspätung gehabt. Wir haben in einem Hotel neben dem Hauptbahnhof übernachtet. Wir sind drei Tage geblieben. Wir haben im Hotel gefrühstückt. Zuerst haben wir das Brandenburger Tor besichtigt. Dann haben wir die U-Bahn bis Potsdamer Platz genommen. Dort haben wir die Philharmonie gesehen. Wir haben in einem Gasthaus Currywurst gegessen. Am Nachmittag haben wir das Checkpoint Charlie gesehen. Wir sind mit der U-Bahn ins Hotel zurückge-

Tag sind wir früh aufgestanden. Wir haben um 6.25 Uhr den Zug nach Triest genommen. Wir sind um 21.10 pünktlich in Triest angekommen. Wir haben viel Spaß gehabt.

Martin A. J. Kits Nieuwenkamp, 3. r

Ustvarjalni prispevki

JAKA

Živijo, jaz sem mucek. Imenujejo me Jaka. Svoje pravo ime sem pozabil. Imam še enega brata, ampak ko so me vzeli, sem ga moral zapustiti. Bratca ne vidim več. Upam, da si je našel tudi on lepo družino, kot jo imam jaz! Imam mogoče... ena, dve, tri... imam tri leta.

Moja družina me je dala na strogo dieto! Ampak jaz nisem tega mnenja! Moja gospodarica je Petra, ona me je kupila in se igrala z mano, ona me je tudi hranila, vedno me je čohala, božala... Toda sedaj je malo ponehala se igrati z mano in me hraniti! Čoha pa me še vedno! Včasih se še vedno igra z mano in skupaj se zelo zabavava.

Svoje potrebe opravljam v mačjem stranišču, te jih je in jih bo vedno pobiral moj oče! Pesek, ki ga imam v mačjem stranišču je zelo dober in je tudi najboljši od vseh! Večinoma poleti, ko je toplo, grem spat v bide (iz njega pijem tudi vodo) ali spim na hrbtu!

Imam vse tisto, kar si želim: hrano, vodo, mačje utice (prva je na balkonu, druga pa (noter v hiši) praskalnik, igračke, mačje stranišče in lepo in živahno družino!

Petra Furlanič, 1. r

JAZ SEM PITTSBURG

Jaz sem Pittsburg, sem čudovit rjav konj. Star sem šest let, rodil sem se 8. julija.

Moja mama se imenuje Gaia, stara je enajst let. Midva skačeva čez ovire, se igrava in se imava rada, ona mene še posebno. Vsakič, kadar pride v manežo,

je vesela. Mama ima dosti potrpljenja z mano, ker nočem delati in bi rad ostal v boksu, a ona me vsakič počaka, da grem ven iz njega.

Vsakič, ko končava lekcijo, je mama vedno dobre volje, ker sem priden in jo poslušam. Ona je zelo ljubosumna, če se me kdo dotika. Vem, da sem srečen, ker skrbi zame, in zanjo sem na prvem mestu.

Gaina mama Daniela se me boji, ker sem visok in vsakič, ko sva pripravljena na lekcijo, mi Daniela priporoči, da moram iti počasi. Četudi se me Daniela boji, mi vedno pravi, da sem lep. Vsakič, ko je moja mama nervozna, jo jaz umirim.

Skupaj greva tekmoval in sva se že trikrat uvrstila na prvo mesto. Moja mama bi naredila vse, da bi jaz bil vesel. Upam, da naju ne bo ničesar nikoli ločilo.

Gaia Grabar, 1. r

MOJA NONA NA STREHI

Moja nona se je rodila med drugo svetovno vojno v vasi Tinjan. Od tod je čudovit razgled na Trst in na ves Tržaški zaliv. Zaradi tega so tu imeli Nemci med drugo svetovo vojno (l. 1943-1945) močno postojanko. Prebivali so po vaških hišah in vse nadzorovali.

Moja nona je imela takrat tri leta in je živela pri babici, ker je bila mama zaposlena. Rada se je igrala na podstrešju, kjer so bili razni stari predmeti. Posebno jo je mikalo podstrešno okno, skozi katero se je lahko šlo na streho.

Nekega dne ji je uspelo odpreti okno in splezala je na streho, kjer je stala visoka radijska antena, ki so jo postavili Nemci. Začela jo je tresti in gugati, ker se ji je to početje zdelo zanimivo. Po vasi je završalo, ker so mislili, da je v teku sabotaža. Lepo število nemških vojakov je priteklo in se zazrlo na streho

in v anteno, seveda z naperjenimi puškami. A ko so videli, kdo trese anteno, so se gromko nasmejali. Prestrašeni babici so samo pomagali spraviti mojo nono s strehe.

Victor Cosma, 1. r

MOJA SANJSKA SOBA

Moja sanjska soba bi bila velika kot tista, ki imam sedaj, samo bi rada bila v njej sama, brez sestre.

Stene bi bile svetlo svetlo vijoličaste barve, strop pa bel. Namesto četrte stene bi imela velika drsna steklena vrata z velikim balkonom, tako da bi čez dan imela lep razled na mesto ali morje, ponoči pa bi gledala zvezde in luno. Namesto zaves bi bilo dovolj pritisniti na gumb blizu postelje in bi se žaluzije same spustile dol.

Imela bi veliko belo posteljo, skoraj kot zakonsko posteljo, in to sredi sobe. Odeje bi bile ali modre, rožnate, vijoličasteca barve s cvetovi in črtami. Ob postelji bi imela dve nočni omarici, na katerih bi položila nočno svetilko in rožnato budilko.

Na drugi strani sobe, nasproti postelje, bi na beli polici bil velik televizor. Pred njim bi namestila dva stola, v obliki vreče za sedenje, in nizko mizico.

Petra Zennaro, 1. r

MOJA SANJSKA SOBA

Moja sanjska soba bi bila velika kot hiša in malo visoka. Imela bi tri velike postelje, za svoje prijateljice, ko pridejo k meni spat, veliko in dolgo ogledalo, veliko belo mizo za pisanje nalog, dva stola ob mizi za starše, tako da jim bi ne bilo treba stati ves čas pokonci.

V drugi majhni sobi bi imela police, da bi tam zgoraj dala obleke, obleke jahanje in obleke za psa. Na steno bi narisala konje, ki tekajo vsi skupaj po morju in odtis pasje tačke.

Soba bi bila v pritličju, ker mi je bolj všeč, tako, ko bi se zbudila, bila lahko odprla vrata in pes bi stekel ven, ne da bi jaz ga morala peljati na sprehod.

Imela bi še drugo sobo ali shrambo, v kateri bi bila hrana za psa, konja in zame, ker tako ne bi bilo treba jo vsake tri dni iti kupit.

V tretji sobi bi imela velik zaprt bazen s toplo vodo in na zadnje bi blizu sobe imela veliko kopalnico.

To je moja sanjska soba in upam, da ko bom velika bom imela tako sobo.

Sofia Lo vecchio, 1. r

MOJI STRAHOVI

Že od otroštva sem se bal, čeprav sedaj imam 11 let, se še vedno bojim.

Tema: bojim se je, ker ko sem bil majhen, sem mislil, da se v temi skriva grozen brezdomec, ki bi me vzel in odnesel v drugo državo, me tam tepel in pojedel.

Ose: ker so me že večkrat pičile, se one bolj bojijo mene kot jaz njih, zato me pičijo ker se branijo. Zato se jih sedaj vedno bojim.

Meduze: bojim se jih, ker ko sem imel deset let, sem bil na morju in zagledal meduzo. Vsi moji prijatelji so rekli, da zgornji del meduze ne peče, lovke pa ja, zato sem se dotaknil klobuka in ni me speklo, ampak urico potem, sem se s prsti dotaknih kal ust in oči. Vse mi je močno peklo, zato sem šel v bolnišnico in sem imel pordelo in oteklo roko; tudi usta so me pekla in postala rdeča.

Morska anemona: imel sem sedem let, ko sem bil z družino na Hrvaškem. Ko sem se kopal, sem bil premajhen, da bi se z nogami dotaknil dna, starši pa so ga. Šel sem v globino morja in se z roko dotaknil morske trave anemone; takrat še nisem vedel, kaj bi to bilo, šel sem iz vode in me je roka močno pekla za vsaj deset minut.

Kobilice: vedno sanjam o njih in vedno mislim, da bi jih bilo neskončno, ki bi skakale po moji postelji.

Pajki: tudi o njih sanjam, kot da bi imel v glavi tarantolo in neskončno število tarantol pod odejo, ki mi pojejo noge.

Upam, da bodo z mojim odraščanjem vsi ti strahovi izginili.

Andrea Rosa Fauzga, 1. r

OČETOVE ZGODBE

Ko je bil moj očka majhen, je preživel otroštvo blizu Briškovske jame, na cesti med Briščiki in Repnom, v tako imenovanem naselju Le Girandole.

Moj očka Davide ima dva brata, Aarona in Jacopa. On je najstarejši, Aaron ima eno leto manj, tako da sta se od majhnega igrala skupaj. Zabavala sta se veliko. Bili so drugi časi. S prijatelji so igrali nogomet, skrivanje, vojno z lesenimi sabljami, prosto so se sprehajali po gozdu in se igrali, da so raziskovalci.

Očka mi vedno pripoveduje o kakšni pustolovski zgodbi, kot npr. takrat, ko so šli brez staršev v trgovino Papisport kupit vrv za plezanje in potem so šli raziskovat v vse manjše kraške jame v okolici. Nekoč, ko so šli v eno jamo blizu Briškovske, so v luknji našli celo leseno lestev dolgo 50 m in je postala njihova. Spustili s se v vse luknje so samo z vrvjo, privezano okoli dreves, in brez samoobrambnega pasu. Če bi to takrat vedela nona !!!!!

Ko je bil malo starejši, je imel skuter. Bila je zima, bilo je dosti snega in so si zaželeli smučati. Odločili so se, da bodo šli na Volnik. Moj očka je s skuterjem peljal do vrha druge, ki so bili na smučeh. Ko so prišli do vrha, so se s smučmi spustili v dolino. Zmagal je, kdor je prismočal v najkrajšem času. Koliko pa so se potem morali truditi, da so prišli do doma.

Moj očka je preživel zelo lepo in brezskrbno otroštvo. Ko nam pripoveduje vse te dogodivščine, se mu prav svetijo oči. Jaz in Simone ga vedno rada poslušava in mu tudi malo zavidava.

Matteo Ravalico, 1. r

PISMO PRIJATELJU V STISKI

Dragi Mitja,

gotovo se boš čudil, da ti pišem, čeprav sva sošolca in se videvava vsak dan, a zadnje čase ni tako. Velikokrat sem ti pisal po pametnem telefončku in se spraševal, zakaj prav tebe ni v šoli. Opazil sem tudi, da te v veliko spletnih klepetalnicah ni. In to ni lepo. Opazil sem tudi, kaj se ti v tem času dogaja in skušal ti bom pomagati, zato prosim te, da boš nadaljeval z branjem tega pisma!

A se morda spominjaš, kako sva se na osnovni šoli zabavala in igrala skupaj? Bilo je super. Bil si in boš vedno moj najboljši prijatelj. Rad te imam in veliko mi manjkaš. Nikoli si ne bi predstavljal, da bi se nekaj podobnega zgodilo in da bi ti moral ročno pisati. Temveč je tudi res, da včasih so pametni telefončki res nevarni in je torej bolje tako.

Povem ti, da sem veliko časa pisal to pismo in se odločil, da ti bom direktno povedal, kaj se dogaja. Enkrat sva se skupaj borila proti nasilju med najstniki, vendar je sedaj slabše. Veliko slabše. Stalno te imajo za norca, predvsem v chat- skupinah, a sedaj ne bom poudaril zakaj, saj tudi jaz tega ne razumem.

Ta vrsta nasilja je grda žival in v tem primeru morava poiskati pomoč. Poslušati me moraš, vem, da si v stiski. Poznam te in vem tudi, da imaš družinske težave, a verjemi mi, da ti hočeta starša pomagati, tudi če sta daleč. Boriti se morava. Iskreno ti moram povedati, da v zadnjem času sem tudi jaz slabe volje v razredu. Dobiti morava rešitev. Morda najboljše bi bilo, da skupaj zamenjava šolo. Pogovoriti se morava.

Zato bi te nazadnje prosil, da se se mi oglasiš. Morda se lahko jutri vidiva pred sladoleدارno, dogovoriva pa se lahko kdaj in na kakšen način, tudi v obliki pisma! A bo v redu? Torej jutri pred sladoleدارno in ne zgreši poti, saj nočem, da se znajdeva pred pokopališčem!

Pamela Zammattio, 3. r

PASJE ŽIVLJENJE

Živijo, jaz sem Tex in sem pes Victorjeve družine. Po dokumentih sem pes Victorjeve mame, a živim že leta in leta s svojo nono. Nona Luiza živi prav pred njimi, isti vrt imamo. Pripovedoval vam bom malo o svojem življenju. Upam, da vas bo zanimivo.

Vsak dan komaj čakam, da me nona malo "pocarta". Ona je vedno tam, ki nekaj dela ob mizi ali kuha imenitne jedi, ki bi si jih jaz močno želel pojesti. Meni je vseč iti velikokrat na vrt, da bi pregnal tiste grde vrane, ki vedno jedo hruške, a malokrat grem iz hiše, ker nona me težko zmore peljati na sprehode.

Doma imam majhen zaklad; vedno skrivam piškote pod blazinami na dveh naslanjačih. Kakšen krat pa jih pojem preveč in bruham. Takrat se nona res jezil! Ko sem v hiši, vedno pazim na svojo žogico. In ko pride Victor domov, mi jo vedno vrže, jaz jo z veseljem primem z zobmi, a potem je ne spustim več.

Vsak teden je en dan, ki ga močno sovražim, in to je nedelja, ko gre nona k maši. Takrat jočem pred vrati, dokler se ne vrne. Ko pa se vrne, začne se imeniten party; skačem in lajam. Victor in Giulia pa me gledata postrani zato, ker je nona šla iz hiše samo za pol ure, jaz pa takrat jočem tako močno, da bi skoraj umrl. Obstaja pa en dan, ki ga še bolj sovražim kot nedeljo, in tisti dan je silvestrovo: poki, ogenj in veliko drugega škandala. Jaz se takrat skrijem pod posteljo in čakam, da se vse konča.

Kakšen krat me nona in sestrična Emma peljeta k morju. Edini problem je, da jaz sovražim vodo. Ko slišim, da nona odpre pipo v kopalnici, vem, da me hoče umiti, takrat se skrijem pod mizo in ne grem več ven. Meni je vseč življenje v tej družini, tudi če bi rad šel kakšen krat malo več na sprehode.

Nekaj nenavadnega pa se bo zgodilo. Slišal sem Victorja, da želi vzeti še enega psa, tako bom končno imel malo družbe! Tudi čese bojim, da bo nov pes precej večji od mene, saj sem jaz precej nizek.

Upam, da vam je bilo ta kratek opis mojega življenja vseč. Še eno stvar pa sem vam želel povedati: mačke so antipatične, živijo psi!

Victor Cosma, 1. r

NEKDANJI IN SEDANJI POKLICI

Na šoli beremo v razredu knjigo Malka gre v Trst. Knjiga opisuje pozabljene poklice, ki so nekoč bili v domačem kraju. Eden od teh, ki me je najbolj prizadel, je prevoznik ledu. Zdaj uporabljamo hladilnike in zamrzovalnike za ohranitev živil, takrat pa ali so jih solili ali so kupili led. Tudi prenašanje ledu je bilo drugačno: zdaj imamo posebne konteinerje, takrat so zložili kocke ali plošče ledu in jih pokrili s slamo in cunjami, da bi zdržal. Tudi način, kako so ga pridobili, me je začudil; izkopali so si veliko luknjo, dno in vse naokoli okoli zadelali z glino, jo napolnili z vodo ter počakali, da,,seveda pozimi, poledeni.

Moja nona se je učila, da bi postala učiteljica. Ta poklic, z razliko od prevoznika, ni bil pozabljen poklic. Nona je že v mladih letih pomagala različnim otrokom, poleg svojima dvema sestrama. Nikoli ji to ni to uspelo, a v zameno zelo dobro kuha. Njen mož, moj nono, pa je uspešno delal v železarni. Moja mama je vzgojiteljica in niti njena služba ni lahka; oče pa je geometer, zato mi večkrat pomaga pri geometriji.

Petra Zennaro, 1. r

POLETNO BRANJE

Med poletnimi počitnicami priporočam branje zbirke knjig Ognjeno pleme. Zbirka ima 5. knjig (zadnja še ni izšla). Napisal jih je Igor Karlovšek. Knjige so zgodovinsko, mladinske povesti. Govorijo o petih otrokih, ki zbežijo smrti v breznu in iščejo očeta, ki je poglavar velike slovanske vojske. Njihova pustolovščina se ne izteče, kot si bralec pričakuje. Na poti srečajo sovražnike in tudi spoznajo, da vsak ima v sebi skrite sposobnosti.

Petra Furlanič, 1. r

PRIPOVEDOVANJE IN OBČUTKI Z JAPON-SKE

Tipkam. Tipkam kot prestrašena žival, pravzaprav zajec, takšna plaha žival, ki beži pred volkom. Čutim svoje skoraj mokre in vlažne lase, ko se potim. Moja kri postaja v trenutka mrzla, nato toplejša. Moja črna bluza se tali z mojim telesom.

Kaj se mi dogaja? Kakšen ogenj gori v meni? Kaj vse jaz še čutim okoli tega?

Hotela bi skakati, teči, preplezati vse gore in preplavati vsa morja, se še vzdrževati krepiti? v športu

in zbežati pred bivšim volkom, kot da bi me je strah nenadoma ujel, kot da moram toliko preteči, dokler ne postanem bleda prebledim?

Opazujem svojega psa. Ta moj mali volk. Tako srčkan je, da tudi plaha žival, kot je zajec, ne bi zbežal pred njim. Opazim, da ima pes svetlečo rjavkasto ovratnico. To so mi jo podarili Japonci; bili so zelo vljudni. Čutim se primerno in v redu tukaj. Tu bom ostala več mesecev, prav kot prava svetovna popotnica, ki s pogumom hoče vzbuditi svojo katarzo, očiščenje notranje duše in zunanjega pogleda.

Na Japonskem se počutim doma, kakor tudi v Južni in Severni Ameriki; sem izjemna državljanka sveta, saj hočem spoznati ves svet. Kam pa bi najprej šla? Koliko se hočem zadrževati v posameznem kraju ali mestu? Tukaj, na Japonskem, sem že skoraj dva tedna. Na potovanjih bi hotela uvideti svojo samozavestnost in svobodomiselnost. Ne pričakujem si ničesar drugega. Raziskovala bom vse navade in običaje vsakega ljudstva, ki ga bom srečala. Dokumentirala bom vse, ker sem radovedna. Imam veliko pojmov in razlag, ki bi jih lahko naštela, a jih je zares preveč. Ena od teh je, da čutim se izjemna ženska. Taka samotarka, ki s svojo nadarjenostjo, preživim brez dodatne družbe in poudarim: brez moškega. Moški niso zame zlo, a brez njih se čutim popolna, to pomeni, da ne rabim čisto nič. A potrebujem še veliko koncentracije in očiščenja svoje duše, saj zato sem se odpravila na pot. Želim si odkriti nove kraje, preučevati in prilagoditi se drugačnim navadam, naučiti se novih jezikov in spoznati nove kulture.

Navdušena sem nad svetom in prihodnostjo. Navdušena sem nad ljudmi in tudi nad pokrajinami in živalmi.

Strah me ni prav ničesar. Kot samotarka in vztrajna ženska bom videla še drugo polovico sveta.

Rada bi se še navadila privadila živeti po vsem svetu. Lepo, kajne? Počutiti se kot doma vsepovsod je prijetno, moj dom je lahko ves svet.

Alma Karlin je zame izjemna in pogumna ženska, je pravi ideal za tiste, ki mislijo, da lahko preživijo tudi sami in si znajo pomagati. S svojimi potovanji je hotela dokazati, da lahko tudi ženska, ki je sama, zmore veliko stvari.

Petra Štrajn, 3. r

Od takrat naprej so vse živali, vsi ljudje in vsa posebna bitja živeli srečno in veselo v cvetočem gozdu.

Petra Furlanič, 1. r

SREČA IN VESELJE

Za devetimi gorami in desetimi vodami je rasel razkošen Temni gozd. V njem je živelo bitje s štirimi očesi, s krili namesto rok in s tremi nogami. To bitje se je imenovalo Amu. Bilo je žalostno bitje in jezno. Živel je sam v Temnem gozdu. Daleč stran pa je živela deklica po imenu Nea, bila je pridna in ubogljiva.

Nekega dne je šla na sprehod in padla v jamo. V njej je bila neka čudna roža. Lačna je bila, roža je tako lepo dišala... Zato jo je pojedla. Kar naenkrat so ji zrasla prelepa bela čudežna krila. Z njimi je zletela ven iz jame. S svojo novo močjo je tudi pomagala ostalim ljudem in sebi.

Nekega dne se je Nea odločila, da bo šla v Temni gozd tako, da bo bitje naučila biti srečno in veselo. Ko je vstopila v gozd, se ji je ustavilo srce. Nadaljevala je pot. Hodila je previdno in počasi. Ko je prišla do središča gozda, je opazila neko bitje s štirimi očesi, s krili na mesto rok in s tremi nogami. Bil je Amu. Nea je stopila naprej. Amu se je obrnil in jo zagledal. Vprašal jo je, kaj dela tu. Nea mu je odgovorila, da mu je prišla pomagat najti srečo in veselje. In je zapela. Zapela je čudovito pesem, ki se je glasila: BODI VESEL! Ko je končala peti, je Amuju začelo biti trdo srce. Temni gozd se je spremenil v čudovit cveteč gozd. Amu se je posmejal. Nea je bila tudi vesela.

Jingle bells minor

Samuel Piscanc, 3. r.

tr

8

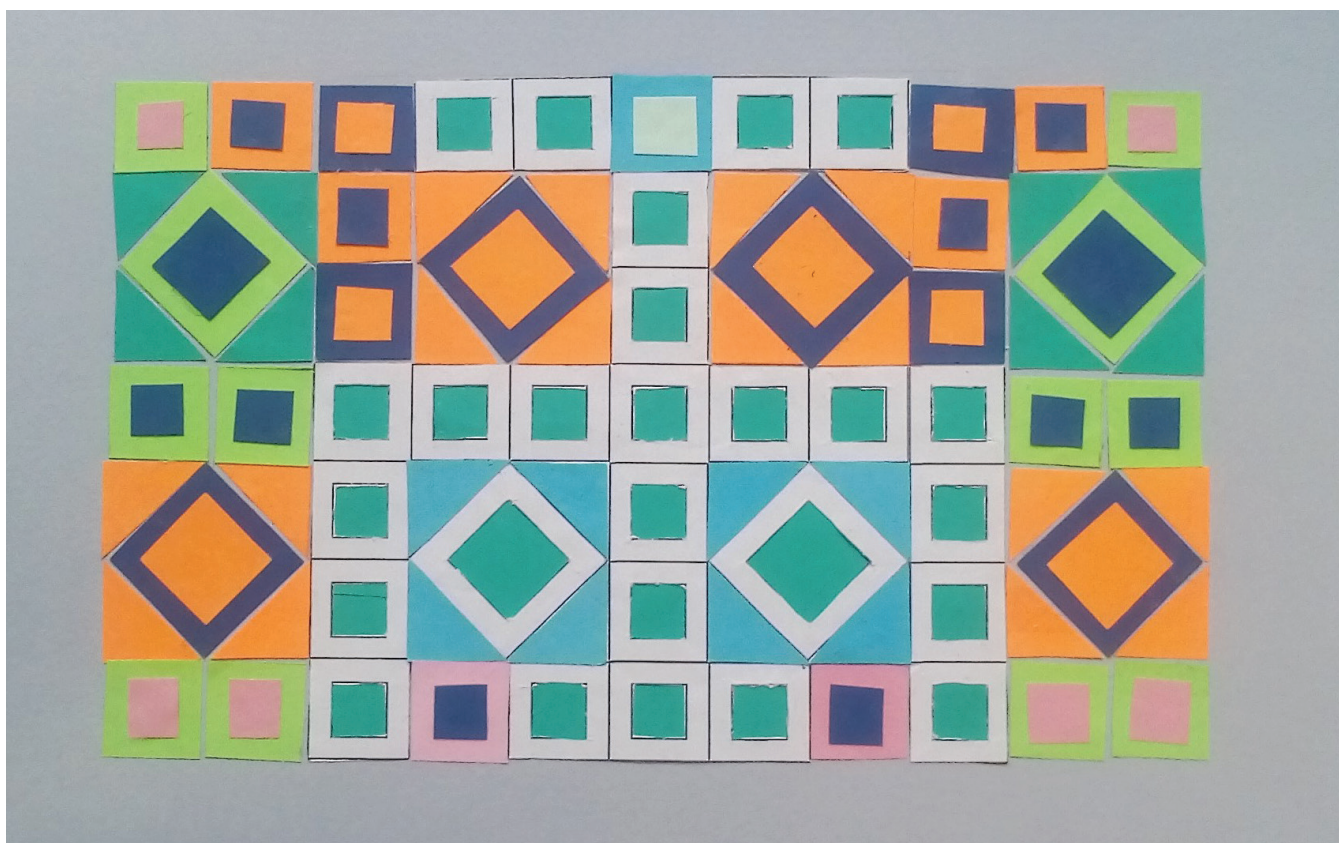
18

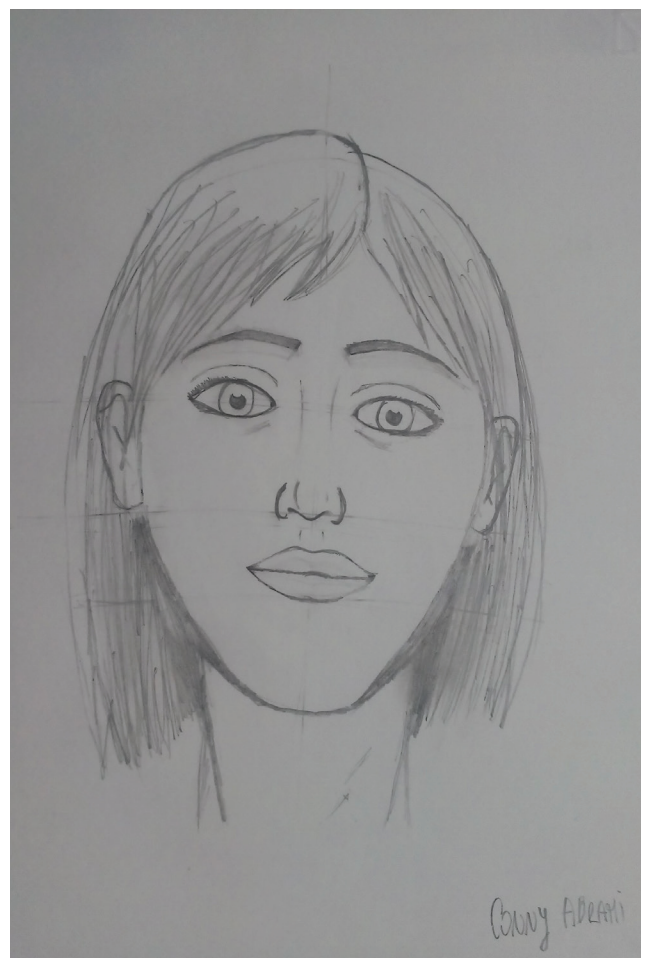
28

Likovni in umetniški prispevki

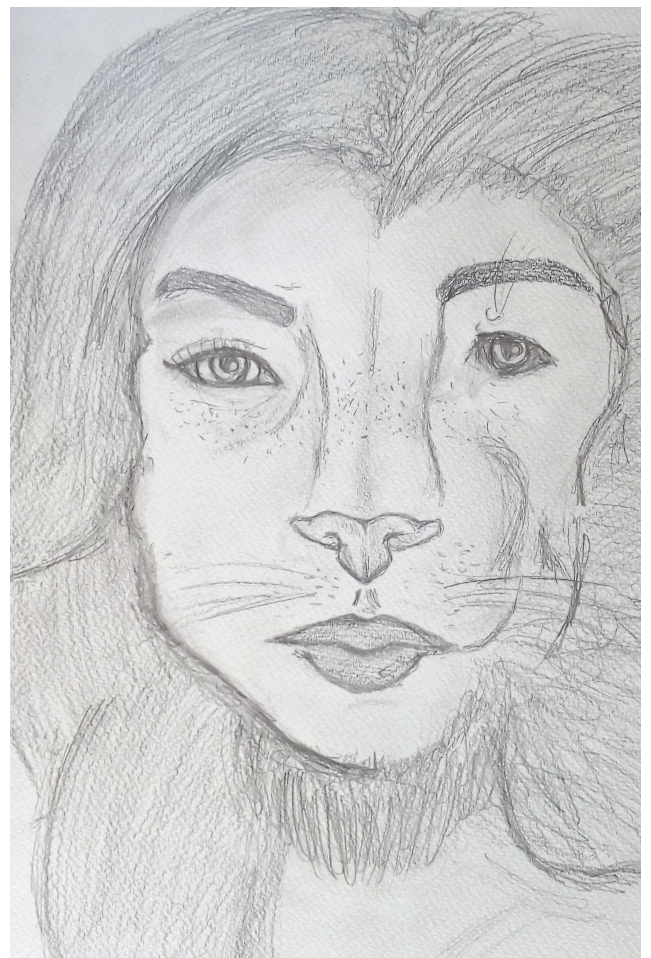

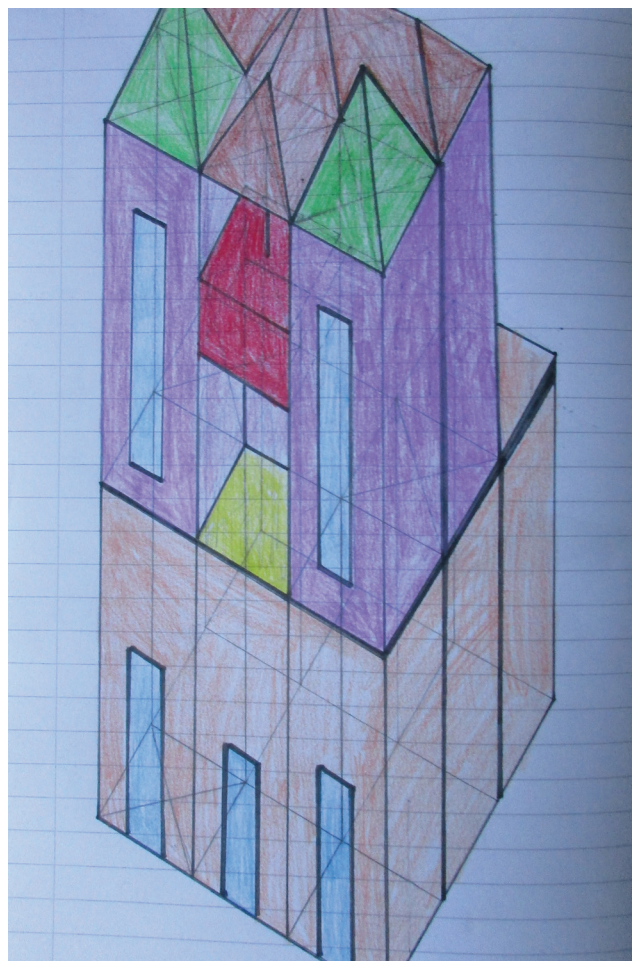

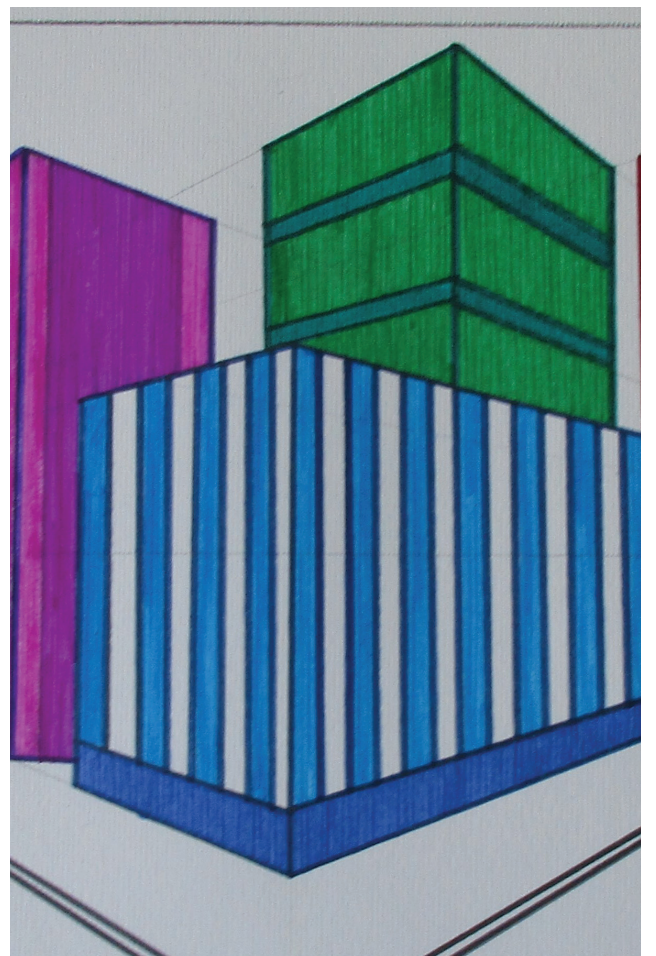
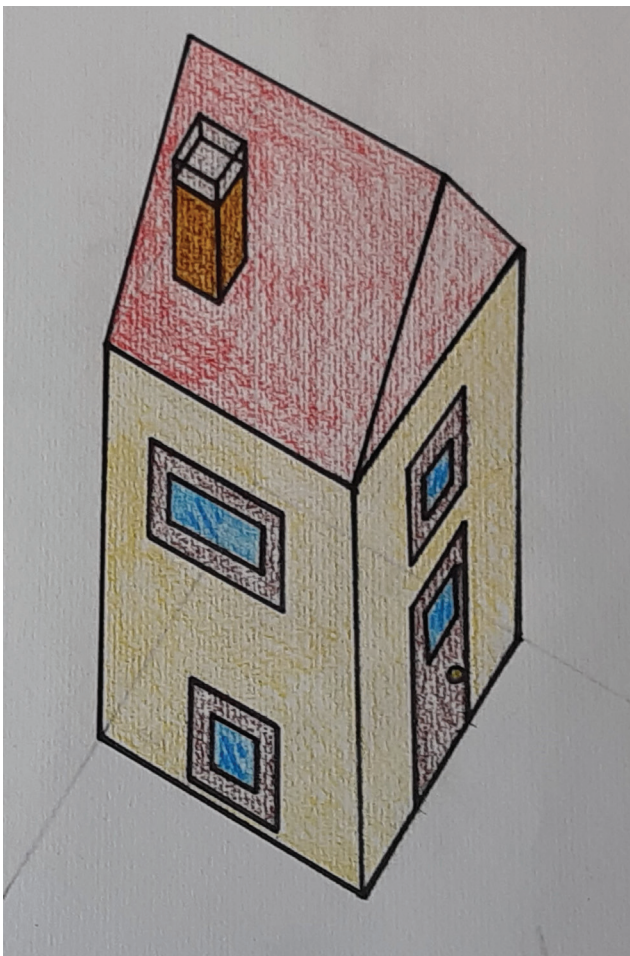

Kazalo

Rešimo naš gozdiček	5
Salviamo il nostro bosco	7
Primorski dnevnik	9
Naravoslovje	13
Črni plamen: požig Narodnega doma v Trstu	14
Izseljenišтво: družinske zgodbe	16
Poesie	27
Moj odnos do slovenščine	29
Neizbrisen spomin	31
Jeziki štejejo	34
Moje nadaljnje šolanje in poklicni načrti	35
Mondo gigante	38
Moj kotiček srca v Sloveniji	40
Moj kraj	42
Klassenfahrt nach Berlin	44
Ustvarjalni prispevki	45
Likovni in umetniški prispevki	52

Izdelek na hrbtni strani:

Martina Bosich, 1. r

ADREN
ALLEN